

143

RODOKAPS

9'90

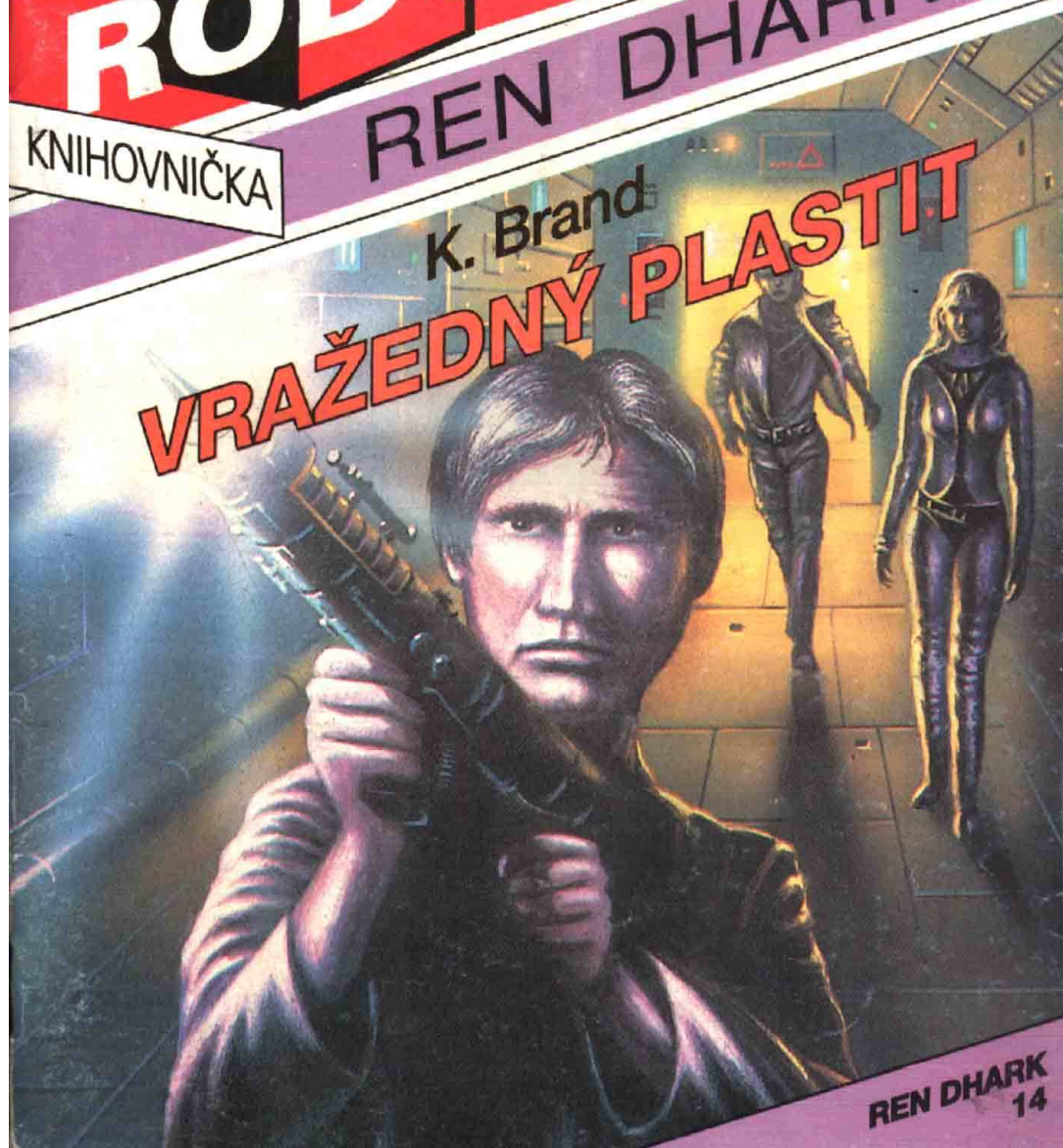
14 (6/93)

KNIHOVNIČKA

REN DHARK

K. Brand

VRAŽEDNÝ PLASTIT

REN DHARK
14

Po Dharkově návratu ze zajetí Kačerů se na planetě Hope usídlí záhadná nemoc, která vyčerpává všechny tělesné síly až k smrti. Neschopný primář Kraft tají epidemii, a proto je sesazen. Připraví proti Renu Dharkovi atentát, který se přátelům podaří se štěstím Zmařit.

Dhark usilovně pátrá v jeskyni Tajemných po protilátce. Nakonec se mu podaří vydat správný telepatický příkaz a kolonie na Hope je Zachráněna.

Úprk civilizací před neznámým nebezpečím ze středu Galaxie stále pokračuje. Další tvorové ztroskotají se svou lodí na osmé planetě soustavy dvou sluncí. Podaří se pozemským kolonistům vypátrat zdroj napětí a přispěchat na pomoc Zemi?

* * *

Bernard Eylers rozrazil lítačky u Player's Inn a pohlédl na Rega Matcherse. Nájemce stál za výčepním stolem. Eylers mu sotva znatelně pokývl a namířil do pravého rohu lokálu.

Vpravo bylo několik plastových stolů; židle byly ze stejného materiálu. „Soupravu?“ volal na něj Reg Matchers, když Bernard Eylers usedl na svou štamgastskou židli.

„Soupravu!“ odpověděl Eylers, aniž se otočil. V duchu si nadával. Ani za mák se mu nelíbilo, že musí den co den popíjet, a ještě ke všemu v Player's Inn. Od té doby, co se v Cattanu objevily hospody, měl tenhle lokál tu nejhorší pověst, kterou nezavinil hostinský Reg Matchers, ale hosté, kteří se tu scházeli.

Staří Roccovi kamarádíčkové! Jeho kumpáni, kteří o něm často a rádi mluvili a nostalgicky vzpomínali na doby, kdy měli oproti ostatním osídlencům nemalé výhody.

Reg Matchers postavu před Bernda Eyerse „soupravu“ - mizerné pivo a cosi, co mělo vznešený název whisky. „Mezi náma;“ řekl Reg Matchers tiše, „já bych tyhle patoky nepil ani za nic. Radši si počkám, až se zvedne kvalita. Tohle že má být whisky? Ty chlapy, co tenhle dryák vyrábějí, by bylo potřeba zavřít!“

Bernd Eylers se v duchu usmál. Vše s Matchersem souhlasil. Přesto tu ale musel sedět a popíjet pivo s whisky. Nebyl v Player's Inn totiž pro zábavu; koneckonců zodpovídal za bezpečnost osídlenců a v téhle putyce se, jak se zdálo, proti nim kuly nějaké pikle.

Na Bernda Eyerse se hodilo rčení „Je známej jako falešná pětka“. Každý kolonista ve městě věděl, co má na práci. Ale spousta lidí nebrala tohohle neohrabaně působícího hromotluka vážně. A navíc měl tuctový obličej s modrozelenýma očima, který člověk dokázal v tu ránu zapomenout.

Také Gus Lokas ho podceňoval, 'přestože dobře věděl, kolik starostí nadělal Eylers prvnímu guvernérovi Cattanu během jeho krátkého úřadování.

„Už tu sedí zas ten fízl“ zašeptal Gus Lokas svému příteli Tu Kai-wanovi, kte-rý do Player's Inn přišel těsně po něm.

Tu Kai-wan, který byl na rozdíl od Lokase drobný, hubený a mrštný, přimhouřil v té chvíli svá beztak úzká očka ještě víc. Vzal si nabízenou cigaretu, zapálil si ji a několikrát za sebou z ní zhluboka potáhl „Ben by mu měl konečně jednou pořádně napráskat!“ navrhl a vyfoukl modrý kouř.

Gus Lokas, který za Rocca patřil k nejhorším bijcům - po Roocově náhlé smrti mu ovšem nemohli žádné nezákonné výstřelky dokázat - zíral tupě do prázdné sklenky od whisky. „Myslím si, že bychom se měli držet zpátky, Tu. Ten chlap má ve městě mnohem víc přátel, než tušíme. Já si to vezmu na starost. Často přece lítá na Deluge. No, a když spadne se svým vznášedlem do vody, tak to bude prostě tragická nehoda, ne? - Na zdraví, Tu!“

„A co když ho znovu vyloví“ namítl Tu Kai-wan, Lokasův podlý plán se mu příliš nelbil.

Lokas se záludně uchechtl. A konejšivěji dodal „Zkus vylovit něco, co předtím roztrhala na kousky taková malá bomba! Zkus to, Tu...”

„Ale to bude útok na Rena Dharka“

„Právě proto. Nesmíme partu Rena Dharka nechat na pokoji!“

Bernd Eylers seděl o deset kroků dál. Obličej měl naprosto bez výrazu, tupě hleděl do své sklenice a ani v nejmenším nedal najevo, jak skvěle slyší tichý rozhovor mezi Gusem Lokasem a Tu Kai-wanem.

Chtěli ho tedy nechat zmizet někde mezi Main Islandem a Deluge. Bez utčitého důvodu by na tohle riziko nepřistoupil ani Gus Lokas.

„Ještě jednu soupravičku, Matchersi.“ zvolal Eylers směrem k výčepu. „Oukej,“ potvrdil hostinský jeho objednávku, „ještě jednu soupravičku!“ Vzápětí Eylers zaslechl, jak Polynésan Lokasovi říká: „Třeba mu to doopravdy chutná, Gusi, a my jsme moc rozmazlený!“ „Tahle břečka?“ zasyčel Lokas. To, co nám tu podstrkují jako whisky, je přímo urážka na cti. Eylersovi to taky nechutná. Krucinál, kdybych jenom věděl, proč už tu celý týden večer co večer vysedává.“

O deset kroku dál sedící Eylers si v duchu pomyslel: A já bych zase strašně rád věděl, proč se vám dvěma tolik nelíbí, že sedím v Player's Inn!

Stejně jako předtím seděl u stolu sám, levou rukou si podpíral hlavu a mezi prostředníkem a ukazovákem pravačky svíral nepatrný předmět, směrový mikrofon a zesilovač ne větší než čtvrtina lískového ořechu. Mikrofon byl namířen na stůl, u kterého seděli Lokas a Tu Kai-wan.

„Kdo se postará, aby tenhle fízl zmizel?“ zeptal se Tu Kai-wan. V Lokasových očích se z ničeho nic objevil chladný záblesk.

Eylers pomocí odposlouchávacího minipřístroje zaslechl, jak rozložitý obr tiše zapískal „Tu, jestli je to pravda...”

Gus Lokas napsal na jakousi fólii pár slov a podal ji Kai-wanovi. A od té chvíle zavládlo u jejich stolu hluboké mlčení.

Eylers pochopil, co to znamená. Lokas ho nejspíš začal podezřívat, že je odposlouchává. Trošku pozdě, pomyslel si Eylers; pak se chtě nechtě napil moku, který Lokas právem nazval břečkou.

* * *

Eylersův tým měl odjakživa deset lidí; větší nebyla jeho skupina ani na Galaxy. Občas koketoval s myšlenkou, že svůj tým rozšíří, když si ale uvědomil, jak by se na tenhle jeho bezpečácký komplex asi díval Ren Dhark, raději podobné návrhy ani nepodával.

Spokojen však nebyl. Svým šestým smyslem vycítil, že se blíží nějaký malér. Z jednoho určitého směru. Nemohl říct, jestli to bude pohroma pro Cattan nebo pro Rena Dharka. Poslední útok měl ještě v živé paměti.

Od té doby, co začal chodit do Player's Inn, nemohl se zbavit tíživého pocitu, že brzy bude mít víc práce a zodpovědnosti zároveň.

„Ta putyka...“ frkl nespokojené a vzpomněl si na to, jak odposlechl rozhovor mezi Lokasem a Kai-wanem.

Kdo je ten Ben, o kterém se Kai-wan jednou zmínil?

Eylers bloumal po Cattanu. Ve městě se dělaly poslední úpravy. Po sedmi měsících od přistání bylo sídlo pro padesát tisíc obyvatel skoro hotové. Minulý měsíc unikl Cattan jen o vlasek tomu, aby se z něj nestal jeden jediný hromadný hrob.

Berndu Eylersovi přeběhl mráz po zádech, když si vzpomněl na smrt z nasycení. On sám nebyl hypovirem nakažen.

Tenhle hypovirus byl v podstatě pěkný neřád!

Eylers se nedivil, že si pod tímhle jménem neuměl nikdo- ať už laik nebo vědec - nic představit. Také ho vůbec nepřekvapovalo, že tenhle původce choroby se nedal zjistit ani senzorovým mikroskopem. Možná už ho mnozí viděli snad sto-krát, ale ani ve snu je nenapadlo, že jde o hypovirus.

Bernd Eylers právě přecházel nejdůležitější cattanskou křížovatkou. Dovolil si ten přepych, že kráčet přímo středem vozovky. Z jasného modrého nebe zářila dvojhvězda. Od Blue River vál vítr, ale nepřinášel s sebou žádné ochlazení. Kdo z Cattaňanů nemusel na ulici, ten se zdržoval v domě nebo v chladičném sínu.

Eylers by se byl také mnohem raději povaloval někde ve stínu na lehátku, než aby se v době siesty potuloval městem. Neměl ale na vybranou, chtěl si totiž omrknout Lokasovo pracoviště na břehu řeky, kde se právě začínal budovat malý přístav.

Vtom Eylers za sebou zaslechl tichý sykot, který jako by se k němu blížil. Při cházelo to odněkud seshora!

Syčení začalo být neúnosné. Eylers spatřil muže a ženy užasle a vyděšeně hledící vzhůru. Jiní zase chtěli utéct a nemohli se hnout z místa.

Bleskurychle se otočil o sto osmdesát stupňů, v ruce paprskomet, a užuž se chystal vystřelit na vznášedlo, které se řítilo přímo k němu, když si uvědomil, že na křížovatce jsou s ním další lidé.

„Kryjte se!“ vykřikl ze všech sil a současně vyrazil napravo. ,

Vznášedlo, nejmenší model, letělo ve výši pěti až sedmi metrů a ve vzdálenosti třiceti metrů. Ve chvíli, kdy se Bernd Eylers rozběhl na pravou stranu, vznášedlo udělalo totéž. Lidé kolem něj začali křičet. Eylers oněměl úžasem.

V kabině vznášedla nikdo neseděl, bylo ovládáno na dálku. Ovšem na takovou dálku, aby okamžitě dokázalo napodobit všechny Eylersovy pohyby.

„Nestřílet!“ zařval. Neodbytně se mu vybavil Lokasův návrh vyhodit ho do povětří pomocí bomby někde mezi Main Islandem a Delugem. A právě o tu bombu šlo!

K nejbližšímu domovnímu vchodu to měl ještě dobrých dvacet metrů! Vznášedlo ho rychle dohánělo.

Eylers vsadil všechno na jednu kartu. Zastavil se, obrátil se na podpatku a rozběhl se proti stroji.

Když se vznášedlo a Bernd Eylers k sobě blížili, nereagovalo dálkové ovládání tak rychle. Eylers se bezděčně přikrčil!, když stroj přelétl těsně nad ním.

Tentokrát štíhlý obr uháněl jako o život Jeho šance byly o poznání lepší. Právě dobíhal ke vchodu do nějaké administrativní budovy, když se vražedný stroj otočil a zamířil znovu k němu.

Dveře práskly, jak je za sebou s rozmachem zavřel. V několika vteřinách ho obklopol hlouček lidí. Zasypávali ho otázkami. Eylers se zmohl pouze na otázku, kde je nějaký vifon. Prodral se davem, neohlášen se vřít do nejbližší kanceláře, zmocnil se vifonu a spojil se se svým úřadem. Řekl jen pár slov a přerušil spojení.

Jeho plán asi nemá nejmenší šanci na úspěch. Jeho tým byl příliš malý, než aby při nějaké razii prohledal všechna malá vznášedla, jestli nemají dodatečně zabudované dálkové ovládání.

„Díky;“ řekla příliš o tom nepřemýšlel. O to více přemýšleli ostatní, kteří se kolem něj vzápětí nahrnuli. Měli dost času na to, aby si připravili různé otázky. Také ale neznámý, který ovládal stroj na dálku, měl spoustu času na to, aby se rozhodl, co dál.

Právě když byl Eylers bombardován záplavou vzrušených dotazů, vyrazil ze vznášedla, které letělo nad Cattanem ve výši ani ne dvě stě metrů, jasný ohnivý sloup a stroj se rozlétl na kousky! Tlaková vlna srazila lidi na zem, nadzvedla střechu jednoho domu a posadila ji o půl metru dál. Střepiny zalétly až k odpalovací rampě Blesku, ležící mezi městem a řekou.

Pak se na Main Island opět vrátil všední den; a to i pro Guse Lokase a Tu Kai-Wana! Jejich alibi bylo dokonalé. Oba seděli tou dobou v Player's Inn a Reg Matchers jim to musel s litostí dosvědčit.

„Mnohem radši bych ty dva grázly viděl v base!“ řekl a bylo jasné, ie mu to jde od srdce!

* * *

„Bože, chraň Tajemné!“ prohlásfl Manu Čobe a spolkl bílou kuličku, kterou dostal v archívu na kovovém tácku.

„Ať je vezme čert!“ rozhořčoval se dr. Harald Brungs. Asketicky vyhlízející muž po chvíli zavrtěl hlavou. „Mně nejsou Tajemní ani trošku po chuti, kolego. Poslední sympatie vůči nim jsem ztratil, když jsem si na tomhle zatraceném léku vylámal málem všechny zuby. Tajemní jsou pro mě až moc zdvořilí, Manu Čobe!“

Na Čobeho kulička už zapůsobila. Její konzervovaný myšlenkový obsah byt nyní součástí jeho vědomostí. Ale to, co se chtěl dozvědět, mu bylo odepřeno. Afričan na sobě nedal znát svoje zklamání. Pohledem přelétl Brungsovu laboratoř, ve které se usilovně pracovalo. Brungsův pronikavý pohled ho přiměl reagovat na jeho poslední poznámku. „Možná máme na stavitele prstencovité lodi nesprávná měřítka, kolego. Ne možná, ale určitě. Jestli se něco nedá převést do jiné roviny, pak je to etika. Proč i vy patříte k lidem, kteří nemají rádi překvapení, Brungsi?“ „Nerozumím vám;“ zavrčel Brungs.

„Vy mi nechcete rozumět, Brungsi. Hrozně rád byste věděl o Tajemných všechno už dnes. Hrozně rád byste poznal složení těch účinných bobulek...“

Dr. Harald Brungs Čobeho rázně přerušil. „Přesně tak, kolego! Trefil jste hře- bík na hlavičku. Já a moji kolegové bychom rádi poznali složení té látky-vlastně ho musíme poznat! Je přece víc než absurdní, když padesát tisíc lidí polyká nazelenalá želé a věří, že je to ochrání před smrtí z nasycení...“

„Přestaňte s tím už konečně!“ rozčilil se Čobe. „Těch padesát tisíc lidí není uchráněno před smrtí z nasycení proto, že by věřili na zázraky, ale protože všichni berou tenhle lék. Dokud nám ho budou na požádání v kantýně vydávat, tak je mi úplně fuk, jestli známe jeho chemické složení, nebo ne.“

„Člověk by si mohl myslet, že jste naprostý laik,“ vyjel na něj Brungs.

Manu Čobe mávl rukou. „Brungsi, už dávno přece nejsme na Zemi, ale na Hope. Tady půjde v nejbližších dvaceti, třiceti či padesáti letech o holé přežití. To znamená den co den balancovat na laně. Smrti z nasycení jsme jen tak tak unikli. Doufám, že na Hope je jen tenhle druh hypovirů...“

„Hypovirus! Takový nesmysl!“ zahřměl dr. Harald Brungs. „Žádný člověk si pod tím neumí nic představit:“

„To je pravda;“ řekl Čobe a teprve teď se podíval na Brungse. „Pro nás je hypovirus nepředstavitelný. Proto se nám přece ani nedaří-objevit ho naším nejlepším senzorovým mikroskopem. Prostě si nedokážeme představit, jak takový hypo• virus vlastně vypadá. A archív na Deluge, který je přímo nabitý informacemi v jiných oborech, v tomhle punktu mlčí jako hrob. Ta kulička, kterou jsem spolkl, byla poslední pokus, jak vyprovokovat archív, aby vydal nějakou infomaci o hypoviru. Chybné

zadání, Brungsi! Co archiv nechce říct, to se nedá vylákat ani těmi nejrafinovanějšími triky a otázkami. Nebo o tom prostě nic neví!"

V doktorovi Brungsovi ožil vědecký duch a okamžitě začal oponovat Čobeho názoru. „Jestli budeme ke všem problémům přistupovat takhle ledabyly, kolego..." Čobe nasbíral nejvíce zkušeností, když se nákaza šířila mezi kolonisty, a jako první si uvědomil, že pro všechny osídlence je životně důležité, aby se co nejrychleji přizpůsobili existenci na Hope. Teprve po úspěšné adaptaci bude možné pokusit se odhalovat ta jemství této planety. To ovšem může trvat celá léta. Proto teď řekl ostřeji, než měl v úmyslu: „Brungsi, akce smrt z nasycení ještě neskončila. A stále jí velím já. Řídím te• dy i vaši práci Přerušte pokusy a já rovněž nechám zastavit pátrání po hypoviru." "

„Můžu rychle provést ještě jeden malý pokus, kolego Brungsi?" zeptal se dok• tora mladý Johnson. ,

„Cu chcete udělat?" vyzvídal Brungs.

„Chtěl bych sledovat reakci hematinu, když k němu přidám to zelené sérum." „Vy jste vyloučil to barvivo z krve s nedostatečným množstvím hemoglobinu, Johnsone?"

„Samozřejmě. Obzvláště by mě zajímalo, jestli se při tomhle experimentu změ• ní obsah železa v hematinu."

„Tak to ještě udělejte, Johnsone. Třeba mi někdy také povíte, jak to dopadlo." To nevyznělo příliš dobře. Johnson za ním ohromeně hleděl. Všichni byli po• dráždění, přepracovaní a nevyspalí. Od té doby, co propukla nákaza, byly na kaž• dého vědce, který mohl něčím přispět k jejímu utlumení, kladeny přímo nelidské nároky. A teď se dostavovaly následky. Hádky kvůli maličkostem byly na denním pořádku. Stačil křivý pohled, aby vyvolal vzrušenou slovní přestřelku.

Johnson sebou trhl, pak odešel ke svému stolu a začal si připravovat svůj po• kus, zatímco za jeho zády kolegové demontovali své složité aparatury.

Pustili se do analýzy nakažené krve muže, který podlehl smrti z nasycení; malý počítač přijímal hodnoty hemogramu. Johnson odečítal na měřiči hemoglobinu obsah barviv v krvi. Další půltucet přístrojů zaznamenával příslušné výsledky. Každá hodnota se předávala počítači.

Johnson levou nohou sešlapával uzávěrku senzorového mikroskopu. Položil ru• ku na hladký stůl a jemně posunoval drahý přístroj s dlouhým šedivým tubusem po desce sem a tam. Analýzou prošla poslední kapka infikované krve. V jedné zkumavce byla nazelenalá rosolovitá látka, kterou před několika hodinami dopra• vili z Deluge do Cattanu.

Johnson položil obě podložní sklíčka na zenndon. Stačilo mu udat zenndonu hodnoty povrchového napětí krve a účinné látky. Všechno ostatní pak zařídil zenndon, malý přístroj pracující na senzorické bázi. Vyvinul ho před několika málo lety jistý doktor Alfredo Zenndon, aby bylo možno pozorovat dvě tekuté látky a jejich reakci ve chvíli, kdy se spojily v jedinou kapku.

Johnson ještě provedl poslední přípravy, než se posadil za mikroskop, a zapnul projekci. Dvě stékající kapky - krev a sérum - se k sobě hladce blížily. Projekce běžela. Když se obě kapky slily, povrchové napětí se neporušilo. senzorový mikroskop pracoval na plný výkon. Přesto toho Johnson moc neviděl. V kapce nastala neočekávaná turbulence. Všechno se navzájem mísilo. Byl to zázrak, že se kapka vnitřními otřesy nerozprskla.

Jak překvapivě turbulence vznikla, tak překvapivě zase zmizela.

Johnson zadržel dech. .

V okysličeném hemoglobinu se enormně zvýšil obsah železa! Johnson hned dvakrát zkontroloval počítač, aby se ubezpečil, že neodečetl chybné hodnoty. Avšem osm syntetických komponent v séru se nijak nezměnilo!

Na procesu, jehož byl právě svědkem, Johnsona něco zaujalo, třebaže mu jako vědci nebylo jasné, co se díky turbulenci uvnitř kapky skutečně stalo. Domníval se sice, že zná výsledek, podstatu procesu ovšem neznal. Doufal, že to zjistí tím, že od sebe obě látky opět oddělí.

Po hodině přivolał vífonem svého šéfa, doktora Haralda Brungse. . . „Tohle z toho vyšlo, kolego...”

Brungs pozorně studoval materiály, které mu Johnson přisunul. Občas pokýval hlavou. Několikrát jí ovšem nevěřícně zavrtěl. Když fólie opět odložil a zamyšleně pohlédl na Johnsona, polilo mladého vědce horko. Johnson začal tušit, že pro samý les neviděl stromy.

„Předám zprávu o výsledku Čobemu, Johnsone. Doufám, že rozezná dalekosáhlý význam vašich pozorování.. :`

„Ale já...; ` namítl Johnson, ovšem Brungs ho okamžitě zarazil.

„Nechte mě laskavě domluvit, milánku. Díky jedinému vašemu pokusu jsme se dozvěděli, že nazelenalé želé jednou svou složkou působí na hematin jako katalyzátor: Působí už svou přítomností! V chemii je to všední proces, ale v souvislosti s hematinem je naprosto nový. Dejte mi ty materiály. Musím je ukázat Čobemu. Třeba nám dá zelenou a budeme moci pokračovat ve výzkumu!" Johnson měl ale jiný názor. Byl větší realista než jeho šéf. „Kdepak, červená bude svítit dál," řekl tiše a díval se za Brungsem, který spěšně odcházel z laboratoře. „A bude svítit tak dlouho, dokud nás Tajemní nezničí...: `

* * *

Ralf Larsen a Janos Szardak v posledních dnech nesmírně ožili. Oba jako by omládlí. Dostali totiž úkol, do kterého se mohli vrhnout s plnou vervou;

Ralf Larsen, první důstojník POINT OF! Janos Szardak, druhý důstojník POINT OF!

Nebylo třeba se ani jediným slovem zmiňovat, kdo bude velitelem prstencovité lodi. Bylo to tak samozřejmé, že by většinu lidí bylo udivilo, kdyby se o tom začalo třeba jen debatovat.

Pouze jediný člověk nebyl spokojen se svým osudem, protože musel ležet v Cattanu v posteli a spojení s jeskyní, kde prstencovitá loď byla, udržoval jen pomocí vífonu: Dan Riker! Ale ani zázračný lék Tajemných nedokázal uzdravovat na počkání. Léčba nemocných postupovala po krůčcích. A mezi tyto pacienty patřil také Dan Riker.

Riker byl nespokojen ovšem také z jiného důvodu.

Jako všem ostatním nemocným i jemu zakazovali spolknout třeba jen jedinou informativní kuličku z archívu. Lékaři nechtěli v tomhle ohledu nic riskovat.

Ren Dhark jim to nijak nezazlíval. I jemu přebíhal mráz po zádech, když si uvědomil, že v těchto bílých kuličkách je uloženo téměř tisícileté vědění, týkající se většinou prstencovité lodě a její konstrukce. V mentálních bobulích jak je někdo nazval, byly až na nedůležité výjimky ukryty konstrukční výkresy POINT OF' s příslušnými komentáři.

Larsen a Szardak tvořili už celý týden nerozlučnou dvojici. Pracovali na společném problému: Měli sestavit posádku POINT OF!

Larsen a Szardak měli tentokrát z čeho vybírat. Posádku GALAXY tvořilo osm set mužů; s prstencovitou lodí mělo podle údajů získaných z jedné mentální bobule letět pouze padesát lidí.

„Sestavíme čtyřnásobně velkou posádku!“ rozhodl Ren Dhark před několika dny. Nikdo z GALAXY nechtěl zůstat na Hope. Přesto tu tehdy celou posádku zadrželi. „Dvě stě z osmi set..., to nadělá hodně zlé krve!“

„No, jen tak v klidu to neprojde;“ prohodil Ralf Larsea energicky. „Pozor...!“

Stát v jeskyni před POINT OF, Jejíž kovové modré opláštění se blyštělo, jako kdyby bylo vypulírované na maximum. Z vedlejší jeskyně se k nim blížila antigravitační plošina řízená mužem, který se tvářil, jako kdyby nic jiného v životě nedělal. Antigravitační plošina vznášející se nad zemí, přivázela k lodi více než stotu. nový agregát. .

Dhark, Larsen a Szardak uhnuli stranou a na několik minut zmlkli. Pozorně sledovali, jak plošina zamířila k levé komoře a s lehce skloněnou předí do ní hlad. ce vklouzla.

Muž na konci plošiny, vyhaslou cigaretu v koutku úst, svému řemeslu rozuměl. Bylo mu naprosto jedno, jestli veze na antigravitační plošině sto tun nebo sto kilogramů. Bylo to jednoduché jako spousta jiných věd: Spolkl přece mentální bobuli, která mu poskytla vyčerpávající informaci o tom, jak zacházet se zařízením pracujícím na principu antigravitační síly.

Mezitím plošina včetně agregátu a pilota zmizela v lodi. Zprava přilétaly nehuč. nč další dvě plošiny. Také ony dopravovaly do POINT OF ty nejtěžší náklady.

Ren Dhark pokýval hlavou. Raf Larsen a Janos Szardak se na něj tázavě podívali. , „Včera jsem debatoval s několika inženýry a ti vyslovili přesně to, čím si lámu

hlavu už hezkých pár dní. Co uděláme, jestliže nedostaneme do POINT OF agregáty, které do lodi nezbytně patří?“

Ralf Larsen se poškrábal na oplešatělé hlavě. „To není můj obor; ` prohlásil váhavě, „ale co teda budeme dělat, jestliže k tomu dojde, Rene?“ ,

„To se mě inženýři ptali taky. Nikdo to neví! A tady se zase projevuje tajuplná : stránka archívu plného mentálních bobulí. Proč archiv nereaguje na příslušný myšlenkový dotaz? Proč v takovém případě vždycky vysune podnos, na kterém není žádná kulička?“

„Protože naše otázky jsou možná nesmyslné!“ vyjádřil Janos Szardak jednoduchými slovy podstatu věci

„Možné to je. Přesto se ale musím zmínit v téhle souvislosti o něčem jiném. Mentální bobule neposkytují žádné informace o detailech agregátů.“

Janos Szardak už opět nasadil výraz pokorného hráče; impulsivně však zareagoval Ralf Larsen. Z jeho šedivých očí šlehal blesk a místo rtů měl uzounkou čárku. Na chvíličku je sevřel, a pak si ulevil: „Doprčic!“

„Přesné tak, pokud se nám povede dostat POINT OF do kosmu, poletíme s lodí, jejíž technické vybavení neznáme.. “

Vtom se Szardak dobromyslně uchechtl. „No a...?“ zeptal se. „A jak to bylo na Zemi? Z tisíce hejblat, díky kterým nějaký krám lítal, jsme taky o devíti stech devadesáti devíti nevěděli, jak fungují!“

„Szardaku!“ zvolal Larsen vyčítavě a zaraženě zavrtěl hlavou. „To se přece nedá srovnávat! Letět s kosmickou lodí a neznat její technické vybavení se rovná hazardu!“

„Jasně, ale v případě, že bychom byli loď postavili sami! Pak bych tvrdili to samé! Ale tuhle loď postavili Tajemní, ne my..,“

Ren Dhark se podíval z jednoho na druhého. Nikdy se nezajímal o to, kdo nazval stavitele prstencovité lodi Tajemnými. Sympatické mu tohle jméno nebylo nikdy; už od první chvíle. Měl pocit, že tím tyhle Tajemné postavili na jakýsi piedestal a že k nim lidé zakrátko začnou vzhlížet jako k polobohům. Na Deluge už se našli takoví, kteří o nich mluvili s posvátnou úctou. A teď začal bláznit i Janos Szardak.

Ralf Larsen a Janos Szardak mu naslouchali zprvu zaraženě, pak zaujatě a nakonec s jeho vývody souhlasili.

„V tom se skrývá opravdu určité nebezpečí?“ prohlásil Ralf Larsen. „Impozant. ní mamutí technika neznámých postupem doby naočkuje padesáti tisícům osídlenců komplex, který začne působit jako plíživý jed. Nevíme ale, jak by bylo možné termín Tajemní vymýtit...“

„To taky není zapotřebí, Larsene;“ namítl Ren Dhark. „Musíme vymyslet něco, čím bychom to vyvážíli. Začneme na ně třeba působit v denním zpravodajství. Když budeme v pečlivě volených dávkách poukazovat na to, co jsme dokázali, fantastický obraz Tajemných pomalu, ale jistě vybledne a lidi k nim budou mít opět normální vztah. Proč se smějete?“

Ren Dhark přivolal jednu antigravitační plošinu, které tlaková vlna téměř neublížila.

Naskočil a zavolal na pilota: „Na druhou stranu POINT OF! Ale rychle!“ Nemusel svůj rozkaz říkat dvakrát. Příď plošiny z namodralého kovu, dlouhé pět metrů a široké dobré tři, se zvedla, zatímco pilot seděl na zádi, klátil nohama spuštěnými z plošiny a mačkal kontakty:

Antigravitační plošina se rychle dala do pohybu, přeletěla osm set metrů vysoko a na druhé straně klesla a vznášela se mezi změtí zařízení těsně u země. Ren Dhark seskočil.

„Počkejte tady!“ přikázal pilotovi a rozběhl se ke dvěma mužům, kteří ležeti nehybně na zemi.

Poklekl u nich, jednoho obrátil na záda a pohlédl do páru strnulých očí. Pak se naklonil nad druhým a poznal, že i tady je každá pomoc marná.

Příprava POINT OF na start tedy stála dva lidské životy! Ren zapnul svůj vifon a přivolal zdravotní pohotovost. Pak začal pátrat po příčinách výbuchu.

Pilot seděl na zádi antigravitační plošiny a poklidně Dharka sledoval. Potom snad tucetkrát vyprávěl, čeho se stal svědkem.

„No, koukal jsem na Dharka, kterež stál u těch nebožtíků a rozhlížel se. Vtom jako kdyby šéfem projel blesk. Napadlo mě, že se starej asi zbláznil. Odskočil honem do strany a prásknul sebou na zem. Vifon se mu rozflákal na kousky, a když už jsem si myslel, že ho to rozmašírovalo taky, tak byl zase na nohou a něco fof• rem odhazoval! .

Velká Mléčná dráho, ten ale umí házet!

Vidím letět něco oblého, vypadalo to jako konzerva. Dhark s ní mrsknul na skálu, a vtom se zase zablesklo. Pekelně to řachlo a konzerva se rozlétla na cucky. Mě to málem shodilo z plošiny, ale s Dharkem to ani nehnulo. Stál tam, bílej jako stěna, čuměl na ty dva mrtvý a pokyvoval hlavou, A pak se podíval na mě.

Jeho hnědý oči se ledově třpytily, ale nebyla v nich žádná nenávist! Ani trošku. Zato jsem v nich viděl vztek a odhodlání.

Na to, co bylo potom, zapomenu tak za tejden, ale ten jeho kočičí skok si budu pamatovat snad sto let. Musíte si to představit: Vidí pekelný stroj. Ani ne tři met. ry ode mě, on to k němu má tak čtyři pět metrů, A riskuje svůj život, aby ho zachránil mně! Odrazí se, skočí jako pardál, bere tu ďábelskou věcičku do ruký a hned ji hází co nejdál. ,

A to všechno kvůli mně, " "

* * *

Bernd Eylers byl naprosto vážný, On měl na starosti rekonstrukci nehody a ani Ren Dhark ji nemohl zlehčovat.

Ta druhá nálož byla určena Renu Dharkovi. Byl to už druhý pokus o atentát!

„Měli následující plán, Dharku;“ vysvětloval Eylers a přecházel po rozlehlé velitelské centrále POINT OF sem tam. „V patnáct padesát mělo být cvičení třetí komory. Za jednu nebo dvě minuty vybuchne první bomba. Vědí, že jste pří podob. ných nehodách obvykle na místě jako první. Proto ta druhá nálož čeká speciálně na vás. A to se taky stalo! Přestože bylo cvičení odvoláno, unikl jste: jenom o vlásek“

Ren Dhark zamyšleně hleděl na Eylerse a vrtěl hlavou. „Vím, co máte v úmyslu. Ale na to zapomeňte. Nemyslete si, že na mě nalepíte osobní ochranku. Raději hledejte ty ničemy, co mají na svědomí dva lidské životy! Hledejte toho chlápka, který vás chtěl dálkově ovládaným vznášedlem unést do Hádovy říše. Ale nás nechte pracovat dál v téhle jeskyni! Jasně?“

Bernd Eylers nepůsobil ani v nejmenším ležérně, když prudce protestoval „Dharka, kdyby byl naživu ještě váš otec...“

Dhark ho příkře přerušil. „Držte se věcí, Eylersi! Zneškodněte ty vrahouny, ale nás nechte v klidu pracovat. Kdy se vracíte do Cattanu?“

Eylers jeho nárazku pochopil. Od Szardaka ani od Larsena nemohl očekávat žádnou podporu, a ještě méně mohl čekat, že mu pomůže Miles Congollon, který stál spolu s Aceem Doornem na galérii, opíral se o zábradlí a díval se na ně dolů. „Okamžitě odlétám na Main Island!“ prohlásil Eylers prkenně.

„Oukej, aspoň nás nebudete zdržovat;“ odpověděl Ren Dhark ledabyle. „Máte v Cattanu určitě spoustu práce!“

* * *

Ve výzkumném oddělení nemocnice se schylovalo k bouři. O několik stovek metrů dál, v další laboratoři, vládla stejná atmosféra.

„Poslední pokus!“ rozhodl doktor Marsalla. „Postup podle variace 45/B II; je to jedna z tří sta osmnácti možností!“

„Podle mě toho můžeme klidně nechat už teď,“ prohlásil doktor Starton znechuceně.

„Poslední pokus, a pak finito!“ trval na svém Marsaha.

Doktor Starton zůstal sedět v křesle a poklidně pokuřoval cigaretu. Prostě už neměl nejmenší chuť experimentovat. Ty mentální bobule ho prostě úplně vyčerpaly.

Na zkoušku dvě spokl a zažil na vlastní kůži Jejích fantastický účinek.

Během osmí až deseti vteřin se mu jedna bobule rozpustila v žaludku. Dosud nikdy nikdo nepozoroval, že by tahle doba byla překročena.

Koneckonců to, že se tahle kulatá pilulka, v níž syntetická látka nahrazovala organické součásti - molekulový řetězec to bezpečně dokazoval - rozpouštěla tak rychle, nebylo nic mimořádného. Mimořádné ovšem bylo to, že člověk po deseti vteřinách disponoval vědomostmi, které před tím neměl.

Doktor Starton zavrtěl hlavou, když mimoděk pomyslel na nerovnoměrnou dieafterii semální nutariky, kterou se vyznačovala mentální bobule, Teď by se měl jako správný docent obšírně rozhovět o tomhle tématu. Nerovnoměrnou dieafterii měl tak

říkajíc v malíčku. Nebylo to nic abstraktního, nýbrž něco, co se vyskytovalo všude v přírodě. I na Hope. Jen ji bylo třeba zaznamenat.

Druhá mentální bobule ho informovala o konstrukci páté paluby, sektor L až M.

Ze sektoru M na šesté palubě vedla nad opěrnou traverzou 109-f šachta přímo do sektoru L, na páté palubě, odkud vedla trojitá chodba bez rozvaděčů až do sektoru F.

Naproti tomu ze sektoru L na čtvrté palubě sem kolmo vzhůru vedl kabelový svazek, který se zde spojoval s lagonovým segmentem a táhl se dál jako pentrogag až do sektoru M na šesté palubě.

Doktoru Startonovi to připadalo všechno tak jasné, tak jednoduché, že si ani nedokázal představit, že před chvílí o tom ještě nevěděl vůbec nic. Ze všeho nejvíc se teď zajímal právě o sektory L až M na páté palubě POINT OF!

„Au“ Doktor se zasní příliš dlouho a dohořívající cigareta ho spálila na uka. zováku a prostředníku a vzápětí mu na nich naskočily puchýřky.

Zdlouhavý, nudný pokus 45/B II stále ještě probíhal.

Plýtvání časem! napadlo ho. Nikdy nepřijdou na to, jak se dají vědomostí zaba. lit do pilulky, skladovat někde v suchu a po tisíci letech znovu vyvolat.

Uvažoval o systému, jakým archiv na Deluge předává své vědomosti lidem. Vlastně je to velmi zdlouhavě a kapacita archivu je nejspíš také omezená. Vtom doktora Startona vyrušil z rozjímání kolega Marsalla, který stál z ničeho nic před ním.

„Padla! Poslední pokus taky nevyšel! Zítra na Deluge oznámíme, že to vzdáváme..“

„Povězte mi, kolego Marsallo, už se někdy někdo archivu zeptal, proč nám tak ochotně poskytuje informace?“

„Samozřejmě. Ale odpověď jsme žádnou nedostali, Startone. Ještě dnes mě udivuje, jak rychle archiv reagoval na tu náказu. Zdá se, že dávala před tisícem let Tajemným pořádně zabrat, když o ní mají tolik informací. Mrzí mě, že archiv nemá žádnou mentální bobuli na hypovirus. Dovedete si vůbec nějaký hypovirus představit? Já tedy ne!“

Marsalla a Starton odcházeli společně z laboratoře. V nemocnici bylo ještě docela živo, ale onen hektický ruch už ustal.

Oba muži se ještě na okamžik zastavili u venkovních dveří. Na západě právě klesla za obzor dvojhvězda Sol-1 a Sol-2. Červánky, jaké se daly zažít na Zemi, tady na Hope neexistovaly.

„Když si v duchu promítnu události z poslední doby, mám někdy nepříjemný pocit, Startone. Nahrnulo se toho na nás moc a také nám toho moc spadlo samo od sebe do klína. Mám strach, že za fo jednoho krásného dne všichni tvrdě zaplatíme.“

Starton se na něj po očku podíval. „Když říkáte všichni, předpokládám, že máte na mysli i Dharka a jeho přátele. Nebo i oni snad měli štěstí? Proč by měl jednoho dne přijít trest? Já už jsem dost potrestaný, protože mě baví nerovnoměrná dieafterie semální nutariky. Kdybych jenom nebyl polykal ty mentální bobule. Vy jste byl v tomhle ohledu opatrnější než já, Marsallo. Žádnou jste si přece nevzal, nebo snad?“

„Ne, Startone. A v budoucnu nemám v úmyslu spolknout jedinou pilulku. Považuji tuhle přemíru vědomostí za nepřirozenou. Jako lékaře mě zneklidňuje, jak na Deluge všichni lehkomyšlně dávají v sázku svoje zdraví!“

Starton měl dojem, že Marsalla mluví nějakou neznámou řečí... „Nerozumím vám ani slovo, kolego. Co tím chcete říct?“ „Je hrozné, když mi jako odborník nerozumíte, Startone. Na Deluge polykají mentální bobule, jak jim přijdou do ruky. Proboha, to si ani jeden z nich neuvědomuje, že to může mít škodlivé vedlejší účinky?“

„Pověděl jste o svých pochybnostech Dharkovi, Marsallo?“ zeptal se Starton svého kolegy a nedal na sobě znát, jak ho udivil.

„Ne! Proč bych to měl dělat? Vždyť nemám pro své tvrzení jediný důkaz...“ „Tak bych na vašem místě nemluvil takové nesmysly. Já jsem totiž dvě mentální bobule spolkl. Přeju vám dobrý večer, Marsallo!“ Doktor Starton svému kolegovi zběžně pokývl a pak koukal co nejrychleji zmizet.

Když doktor Marsalla propadl pesimismu, nebylo s ním k vydržení.

V jeskyni, kde stála prstencovitá loď, byl pro konstrukční kanceláře vyklizen jeden sklad. Většinou tu ale nebylo ani živáčka. Všichni byli v POINT OF - inženýři, technici, odborníci na tryskové pohony, počítačovní specialisté, statici, a jak se všichni nazývali.

Nikdo nepotřeboval konstrukční výkresy; nikdo nechodil za druhým a nevyptával se ho, když mu bylo něm nejasného.

Mentální bobule způsobily, že k žádným nejasnostem prostě nedocházelo! Jestliže nějaký specialista zjistil, že má ve svých vědomostech nějakou rezervu; šel do archívu, myslel soustředěně na své problémy a čekal, až se v koši objeví okrouhlý podnos, na němž ležela mentální bobule. Když ji spolkl, poskytla mu poznatky, kterými předtím nedisponoval.

V jeskyni vládl horečný ruch. Příprava POINT OF ke startu pokračovala mílovými kroky. Byla už zabudována většina zařízení, která předtím ležela kolem lodí. Bez antigravitačních plošin by se to ale často nedalo zvládnout. Bylo snadné naučit se jednoduchému řízení:

Na každém konci stejně dlouhých plošin bylo sedm téměř nepostřehnutelných prohlubní velikostí konečku prstů dospělého člověka, pomocí kterých se plošiny uváděly do provozu a řídily. Systém aktivace a řízení se nacházel přímo uvnitř plošiny.

Archív neposkytoval žádné informace o antigravitační síle. Odborníky to sice zklamalo, ale prakticky založeným technikům to bylo jedno. Pomocí prstových kontaktů brzy ovládli antigravitační plošiny stejně zručně, jako kdyby řídili vznášedla.

Arc se cítil ve svém pracovním úkolu jako doma. Přesto byl tento Sibiřan ještě uzavřenější a nevrlejší než kdy předtím. Bylo samozřejmé, že se stane pravou rukou Milese Congollona, přestože si na tuhle funkci brousilo zuby víc inženýrů.

Miles Congolloa, který byl stejně jako na GALAXY i na POINT OF hlavní inženýr a zodpovídal za pohonné systémy včetně všech pomocných zařízení, věděl; že na Arca Doorna je v každém případě naprosté spolehnutí. Nebylo snad kromě Rena Dharka jediného muže na Deluge, který by se v prstencovité lodi vyznal tolik jako tenhle vlasatý zrzek s tváří boxera.

I v tomhle stadiu příprav bylo možné narazit na Arca Doorna kdekoli uvnitř POINT OF. Nenápadně postával v pozadí a přihlížel, jak se spouští další agregát. Už dávno ho neudivovala precizní práce techniků Tajemných. Ať už měřilo mamutí soustrojí s hladkým opláštěním čtyři metry nebo devět-vždycky přesně zapadlo do mezery mezi dvěma stroji a bez problémů se spojilo s kontakty umístěnými v šachtách. '

Arc Doorn se ovšem nespokojoval s vědomostmi, které mu dodávaly příslušné mentální bobule; chtěl poznat i to, co mu nebylo sděleno touhle pohodlnou metodou. A nebylo toho málo.

Nikdo nedokázal vysvětlit, na jakém principu pracuje pohonný systém prstencovité lodí. Vyrojily se ty nejodvážnější hypotézy; každá měla něco do sebe, ale žádná nebyla naprosto uspokojivá.

Expertům bylo jasné, že pohonné systémy prstencovité lodi se nebudou nijak podstatně lišit od pohonu Blesků -ale o výkonu motorů ani o zdrojích energie neměli nejmenší představu! '

Miles Congollon narazil na Doorna na první galérii soustrojí, které zabíralo téměř celou strojovnu.

„Něco nového?" zeptal se. . . Nemluvný Sibiřan zavrtěl hlavou. Soustředěně pozoroval přístroj, o němž nikdo nevěděl, k čemu slouží. Congollon mu zvědavě nahlédl přes rameno. Pak sebou trhl a zeptal se zostra: „Kdo to zapnul?"

„Já," odpověděl Doorn ležérně.

„Okamžitě vypnout!" poručil Congollon a v jeho temných mandlových očích se zablýskalo.

„Proč? Nic se přece neděje." Doorn se na svého šéfa ani neotočil. Ale Congollon popadl podsaditého mladíka za rameno a prudce ho obrátil k sobě.

„Chcete, abychom si udělali výlet do nebes, Doorne?" zasyčel.

Sibiřan mu setřásl ruku. „Dejte mi pokoj, Congollone. Víte přece, že nic neriskuju. A hlavní vypínač ve velitelské centrále je stejně vypnutý." „Nevyprávějte mi pohádky, Doorne! Každý agregát je nezávislý na palubním napájení proudem, i tenhle pohon...'

„Tamhle!" řekl Sibiřan, naklonil se doleva, napřáhl ruku a ukázal na jiný přístroj Tajemných. „To je ukazatel vlastního napájení, Congollone! Spokojen?" Vlasatý mladík dokázal rozpálit dobřela i ty největší flegmatiky; Congollon nebyl v tomhle ohledu ani ryba, ani rak. Někdy působil melancholickým dojmem. Ted se ale zdálo, že stačí málo, aby vybuchl. Jeho bezčasé oči se zúžily do nepatr- né škvírky. Svými tlapami svíral Doornova ramena. Mluvil tak tiše, že mu mladík skoro ani nerozuměl: „Doorne, jestli nepřestanete okamžitě blbnout, vstoupil jste do POINT OF naposled!"

„Hm.., Doornovo zamručení popudilo Congollona ještě víc V duchu už viděl zapnuté motory POINT OF, protože ukazatel vlastního napájení pohonného systému vy- kazoval hodnotu 100 %!

„Vypněte to! Okamžitě to vypněte, Doorne!" zařval najednou na Sibiřana. „Proč? Nic se přece neděje! Vůbec nic se nemůže stát, Congollone. Tajemní mysleli na všechno. Tady! Tohle je hlavní pojistkové relé, nebo jak se ten krám nazývá. Ten to všechno jistí. Už jsem si to vyzkoušel. Reaguje okamžitě, pokud by někdo chtěl udělat nějakou pitomost...`

Miles Congollon cítil, jak na něm vyrazí studený pot.

Jestliže Arc Doorn tvrdí, že už si vyzkoušel nějakou volovinu, pak určitě neby- la drobná.

„Doorne... „Podívejte se!"

Vzápětí se stalo něco, čemu nemohl Congollon už zabránit. Mladík prostě reagoval rychleji.

Přepnul na hodnotu 300 % podle stupnice Tajemných. Pohyboval se tedy hluboko v červeně vyznačené rizikové oblasti. Po chvíli ale Congollon nemo- hl uvěřit svým očím. Hodnota okamžitě klesla na původních 100 % a ustálila se tam.

„A.... Congollon si setřel pot z čela.

„Pojďte se mnou, Congollone!" Ted' zas Sibiřan popadl svého šéfa za rameno, přešel s ním po galérii na výstupek, přilepený k soustrojí, jehož princip všem tak vrtal hlavou. '

Opláštěný agregát měl oproti spoustě jiných zařízení na POINT OF hezký tvar. jeho délka, šířka a výška vytvářely dokonalou harmonii. Obliny opláštění lahodily oku, stejně jako obě galerie. Naproti tomu na osm metrů vysoký nápadný výstupek, který měl oválný tvar, byl odporný pohled.

Arc Doorn a jeho šef se před ním zastavili. „Teď dávejte pozor...“ Hlavní inženýr se v duchu připravil na lecjaká překvapení.

Doorn se lehce dotkl lesklého namodralého opláštění. Místo, kde se otiskla jeho ruka, bylo úplně stejné jako jeho okolí.

Vzápětí Congollon úžasem zamžoural. Výstupek - ve tvaru přepůleného válce, se rozevřel jako dvoukřídlé dveře!

Miles Congollon spatřil vnitřek gigantického pohonného systému!

„Vidíte jádro budiče, Congollone? Tamtu tmavou kuličku vznášející se v anti-gravitačním poli? A vedle - ještě si tím nejsem úplně jistý - je, podle mého názoru transportér budičové energie-Co myslíte?“

Congollon si nemyslel vůbec nic!

Vrhl na Doorna bezmocný pohled. Samozřejmě viděl totéž co jeho podřízený, ale jemu byla tahle technika naprosto cizí. Mladík vedle něj ustavičně žvanil, až už to Congollon nemohl vydržet.

„Přestaňte s tím, Doorne! Já se v tom nevyznám. Odkud jste vzal tyhle vědomosti? Z nějaké mentální bobule?“

Sibiřan se uchechl. „To by byla paráda! Ale z bobule to nebylo. Musel jsem se k tomu dopracovat sám. Congollone, dejte mi volnou ruku! Za měsíc budu znát funkci pohonného systému líp, než ji znali Tajemní před tisícem let! Oukej?“

Miles Congollon mu věřil každé slovo. Už předtím si všiml Doornových nepochopitelných vloh. Nemohl ale v tomhle případě nést riziko sám

„Pokud bude souhlasit Ren Dhark, tak se do toho můžete klidně pustit, Doorne. Zatím ale dejte od pohonného systému ruce pryč, jasné?“

„Hm,“ zamručel Doorn, položil ruku znovu na rozevřené opláštění a nezúčastněně přihlížel, jak se zavírá.

„Ještě dneska se Dharka zeptám, jestli s tím souhlasí,“ snažil se Congollon Sibiřana uklidnit. .

„Určitě řekne ne! Neptejte se ho, Congollone. Od té doby, co jsme objevili ty zatracené bobule, už se nikdo z nás neodvažuje v téhle jeskyni nic riskovat. Krucinál, to nám to Manu Čobe tímhle zobáním pěkně zavařil!“

* * *

Arc Doorn přeháněl. Ještě nikdy předtím neriskoval tolik jako v posledních dnech.

V jeskyni s prstencovitou lodí a různými stroji se to lidmi jen hemžilo. Na Deluge dovezli víc než dvě stě mužů - všichni to byli bývalí členové posádky GALA- XY. Na POINT OF se školily a seznamovaly s novými podmínkami čtyři skupiny po padesáti mužích.

Jedno cvičení stíhalo druhé. Ralf Larsen a Janos Szardak kladli na mužstvo čím dál vyšší nároky. Každý se musel důvěrně seznámit s kdejakým zákoutím prstencovité lodi. Kromě toho probíhalo ještě speciální školení. '

Ve zbrojních centrálach Východ a Západ byl výcvik nejtvrdší. Všichni se museli nejdřív naučit číselné symboly Tajemných, a pak dostali jednu mentální bobuli a pot se z nich jen lil!

Zázračný, plně automatizovaný učební program stavitelů POINT OF je neušetřil nácviku jediné akce.

„Krucipísek,“ zasténal jednou šlachovitý pětadvacátník. „Takhle nás nedřeli ani tenkrát, když jsme se přihlásili na GALAXY!“

Ale velení lodi si také neodpustilo nic. V rozlehlé centrále bylo místo jen pro šest mužů - šest křesel vhodných i pro lidi - a další čtyři místa byla pro galérii. která se

táhla po obvodu centrály ve čtyřmetrové výšce. Každý měl ve své funkci přesné úkoly. Od členů velení se vyžadovalo mnohem víc než od ostatních.

Na výcvik neřekli jediné slovo. Nadával jen jeden, a ten ještě ležel v Cattanu na lůžku - Dan Riker!

„Všechno to pomocí mentálních bobulí doženeš," uklidňoval ho jeho přítel Ren. „Než POINT OF odstartuje ke svému prvnímu letu, budeš už dávno fit. "

Na Dharkovo chlácholení odpověděl Riker ne zrovna vybranými slovy. Patřil k nejnetrpělivějším rekonvalescentům v Cattanu. Pro něj byl ztracený každý den, který musel proležet v posteli. Neuklidňovala ho ani skutečnost, že se mohl pomocí vifonu na celé hodiny spojit s jeskyní na Deluge.

* * *

H. C. Vandekamp, jediný expert na kontinum na Hope, se společně s profesorem Gerdem Dongenem, šéfmatematičkou Anjou Fieldovou a Renem Dharkem uchýlil do jedné kabiny na POINT OF. Pokud by si někdo myslel, že jde o přátelské posezení, hrozně by se zmýlil.

Debatovalo se o prstencovité lodi a o informacích, které jim dodaly mentální bobule.

„Nuže...," řekl Vandekamp a rozdrtil nedopalek v popelníku. „Zvykli jsme si na výraz intervalové pole a interval. Mluvíme o SSE a o hvězdném sání stejně běžně, jako jsme kdysi mluvili na Zemi o dovolené. Zjistili jsme, že interval je uměle vytvořený meziprostor... Ach, ano, jako odborník bych vlastně měl být schopen podat vysvětlení, kterému by porozuměl každý.

Ale to právě nemůžu! Ani Anja Fieldová to nedokáže! Je pouze s to napsat padesát vzorečků vyjadřujících to, co slova nedokážou.

Shodneme se v tom, že prozatím nebudeme vést zbytečné řeči o intervalu, SSE nebo hvězdném sání? Budeme mít dost trpělivosti, abychom počkali, až se jednomu z nás podaří najít uspokojivé vysvětlení těchto jevů?"

„Co nám zbývá jiného?" prohlásil Ren Dhark klidně. „Mentální bobule nám o tom nedávají jedinou informaci. Sice díky nim víme, jak zapínat SSE nebo hvězdné sání, jak řídit POINT OF. Ale když to tak uvážíme, musíme si přiznat, že toho o prstencovité lodí víme strašně málo. Přísně vzato je archiv jediný náš zdroj, ovšem základní vědomosti nám neposkytl. A tak se ptám proč? Nevidím v tom vůbec žádnou logiku!"

Profesor Dongen chvíli váhal, pak se naklonil k Dharkovi a zeptal se ho: „Vy spatřujete nějakou logiku v existenci archívu a ve skutečnosti, že nám dává metr tální bobule, Dharku?"

„Samozřejmě! Ale ne vždycky reaguje archiv logicky. Mentální bobule nám, například říkají o prstencovité lodi všechno možné, ale dosud nám nevysvětlily ani jedinkrát funkci nějakého zařízení. A to je podle mého názoru nesmyslné!"

Anja Fieldová, jako vždycky oblečená do přiléhavého pulovru a dlouhých kalhot, se do hovoru nijak nemísila, jen pozorně naslouchala. Znovu se ozval Vandekamp. „Dharku, jeden po druhém se dopouštíme stejné kardinální chyby, i když jsme si předsevzali, že se téhle pastí zdaleka vyhneme:

Uvažujeme o Tajemných v lidských dimenzích a to je špatná!

Jen se rozhlédněte kolem sebe! Co nám v těch třech jeskyních připomíná lidské dílo?

Nic! Slyšíme v hlavách hlasy, které nejsou skutečné, a přesto se neodvažujeme mluvit o telepatii!

Bereme si mrňavé bobulky a za deset vteřin máme k dispozici cizí vědomosti. Nejenže známe něco nového, ale. taky jsme schopni s tím pracovat, jako kdybychom byli tyto vědomosti získali sami. Je to snad lidské?"

V té chvíli si Ren Dhark uvědomil, že se rozhovor stačí někam jinam, a proto se snažil ostatní přivést k původnímu tématu. Řekl: „Tvrdí se, že se POINT OF krátce po startu zahalí do dvojitého intervalového pole. Dokážeš si někdo takové pole představit? Leží okolo druhé jeho části nějaký meziprostor?"

Profesor Dongen a Vandekamp zaznamenali do paměti počítače, co se dozvěděli pomocí mentální bobule.

Nyní posunuli fólii k Dharkovi. Dongen stručně vysvětloval, že obě intervalová pole vytvoří dvě koule, které se budou jednou petinou svého objemu prolínat. „Při našem dvojrozměrném znázornění vytvoří obě intervalová pole jakousi osmičku. V místě jejich prolnutí vznikne elipsa, kde se budou meziprostory překrývat. A přesně uprostřed pak bude POINT OF.“

„Tím bude prstencovitá loď chráněna dvakrát?“ vyzvídal Ren Dhark. Vandekamp pokrčil rozpačitě rameny. „Všechno je to pro nás neprobádaná země. Pokud nebudeme mít k dispozici podkladu amfijské techniky...“

„Chápu,“ přerušil ho Dhark. „Kdo z nás se ještě před rokem odvážil snít o tom, že jednou poletíme lodí obklopenou uměle vytvořeným meziprostorem? Někdy je dobré si tohle připomenout.“

Ještě k testeru. Je v tomhle směru něco nového?"

„Ne“ řekl Dongen, „až na jednu maličkost. Zjistili jsme, že tester před přepážkou do centrály má určitou spojitost s energetickými clonami před antigravitačními šachtami..."

„A tomu říkáte maličkost,“ zeptal se Dhark řezavým hlasem.

„Nezdálo se nám to podstatné, Dharku;“ omlouval se Dongen. „Když to shrnu: Ta metr široká a palec silná manžeta před centrálou na palubě čtyři zadrží nenápadně každého, kdo tudy jde poprvé. Podle informace z mentální bobule je tak každý zaregistrován a zařazen. Jak si máme tyhle pojmy vykládat, ještě nevíme. Vedlejší účinek testování jsme zpozorovali teprve dnes.“

Projde-li někdo kolem testeru, získává propustku do energetických clon obou antigravitačních šachet, které vedou do jeskyně a z jeskyně. Přístroj předá každé mu procházejícímu nějaký kód, pomocí kterého se dostane přes nárazníkové stěny do antigravitační šachty. Dnešní pokusy tuhle domněnku potvrdily.“

Ren Dhark pohlédl z jednoho spolupracovníka na druhého. „Všechno, s čím se setkáváme, je zvláštní. Z ničeho nic objevujeme spojení mezi různými místy, což bychom pomocí naší techniky nikdy nedokázali. Tím se neodbytně vynořuje domněnka, že Tajemní se nevyznačovali vlastnostmi lidských bytostí, ale na druhé straně nám byli v jistých ohledech podobní. “

Vandekamp se na Dharka tázavě podíval a prohlásil: „Říkáte to s takovou jistotou, že z toho nemohu vyvodit nic jiného, než že jsou Tajemní podle vás dávno po smrti.“

„Právě naopak, Vandekampe! Já si nejsem svou hypotézou vůbec jist! Zapomněl jste už, jak se při našich pokusech s gigavysílačem z ničeho nic ozval na příjmu basový hlas a zapřísahavě na nás neznámou řečí mluvil? Kdo to byl? Tajemný? Také si nejsem jist, že stavitelé POINT OF odtud najednou utekli a nechali to tu, jak to stojí a leží! Téhle teorii přece odporuje existence archívu s mentálními bobulemi! Kdo zčistajasna uteče, nenechá přece po sobě zařízení, které umožní někomu cizímu pochopit části jeho techniky.“

Do rozhovoru se poprvé vmísila Anja Fieldová. Blondatá matematická si z čela odhrnula pramen dlouhých vlasů a prohlásila: „Snad ve skrytu duše nepočítáte s tím,

že se ještě dnes nebo zítra tady objeví Tajemní a řeknou: Ruce pryč od té lodi! Tajemná naše. Doufám, že ne, Dharku!"

„Je to jedna ze spousty možností, na kterou jsem se v nitru připravil," řekl Dhark jakoby mimochodem.

Profesor Dongen máchl odmítavě rukou. „Tisíc let se Tajemní na Hope neukázali - je nepravděpodobné, že by to udělali zrovna teď!"

„To si v žádném případě nemyslím!" odporoval mu Dhark klidně, ale odhodlaně. „My lidé jsme po tisíci letech nejspíš první inteligentní tvorové, kteří vstoupili na půdu Hope. A to ještě není všechno. Našli jsme gigavysílač a začali jsme ho používat. A také frekvence vyšší než rychlost světla. Co když jsme svým vysíláním Tajemné znovu upozornili na Hope...?"

„Pokud nás vůbec dokážou zaměřit;" namítl Vandekamp.

„Věřte mi nebo ne - ode dne, kdy jsme slyšeli ten bas mluvící neznámou řečí, mám nepříjemný pocit. Něco se na nás valí! Nějaké nebezpečí. Ale prosím vás, ne abyste se o mých obavách šířili, musím vás ovšem požádat, abyste měli oči otevřené;

Pro dobro nás všech si přeju, aby se moje obavy nepotvrdily," řekl Ren Dhark. Anja Fieldová si vzpomněla na Dharkova slova, když procházela nejbližší komorou na třetí palubě. Viděla, jak na palubu vstupuje nějaký muž, ale příliš si ho nevšímal. Její myšlenky se stále ještě točily kolem Rena Dharka a jeho domněnek. Ve většině bodů s ním souhlasila.

Najednou se zarazila, protože zjistila, kdo se to k ní blíží. A zrovna s Milesem Congollonem nechtěla mít v nejbližších dnech vůbec co do činění. Stačilo, že se s ním před dvěma hodinami pohádala.

Euroasiat, který byl rozený kavalír, v jedné chvíli ztratil sebekontrolu a nazval ji hloupou husou. A teď se k ní se špatně skrývaným úšklebkem blížil.

Že musím potkat zrovna jeho, pomyslela si zlostně. To se mu nemůžu nějak vyhnout? Kdybych tak už byla venku před lodí!

Nechtěně nakročila ke dveřím nejbližší kabiny a zároveň se podívala do strany! Spatřila, jak se ostění paluby mění!

Najednou ji to táhlo ke stěně! Už se ani nedotýkala nohama podlahy a bez problémů procházela kovovou stěnou! , Najednou byla obklopena špinavou šedí, na kterou ale nedosáhla.

Pocit, že se vznáší, se dal ještě jakž takž vydržet, ale vědomí, že prochází pevnou stěnou, přímo bolelo.

Anja Fieldová v té chvíli nevěděla, kde je nahoře, dole, vpravo, vlevo. Ztratila jakýkoli pojem o čase. Když si to uvědomila, zmocnila se jí paníka.

Užuž chtěla vykřiknout, když ohromeně zjistila, že stojí před prstencovitou lodí! Stála přesně tam, kdesipřálabyt,když jí na třetí palubě kráčel vstříc s potlačovaným úsměskem Miles Congollon!

Anja Fieldová tam stála jako solný sloup!

Zírala na blyštící se povrch lodi a marně hledala místo, kudy prošla pláštěm. „Přece jsem se nezbláznila " zašeptala. „Přece jsem nesnila s otevřenýma očima?

Ale nestalo se jí ani to, ani ono. Důkazem toho byl Miles Congollon, který se objevil v komoře. Když spatřil Anju Fieldovdu před lodí, chytil se oběma rukama za hlavu a matematicky slyšela, jak říká: „Copak jsem přetažený? Mám snad halucinace?" Vzápětí se k ní rozběhl. Dovolila, aby si na ni sáhl, a pak slyšela, jak zoufale sténá: „Jasně, je pravá. Je to ona, potom ale..." V té chvíli jeho fantazie selhala. „Tak řekněte mi konečně něco, Anjo;" žebrnil.

Co mu měla říkat?

Ona sama tomu také ani za mák nerozuměla!

* * *

Dan Riker to už ve své posteli v Cattanu déle nevydržel. Vifonem se spojil s Mikem Doranerem.

„Vezměte si mou nula nula dvojku a odveďte mě odsud, Doranere!“

Mike věděl, jak mizerný je Rikerův zdravotní stav, Úbytek svaloviny stále ještě Dana, jako stovky jiných, poutal na lůžko. Nebyl ani schopen ujít několik kroků. Musel počítat určitě tak s čtrnácti dny klidu. A na tuhle strunu teď Doraner zahrál.

Rikerovo huňaté obočí nad modrýma očima se hněvivě stáhlo. Na výbojně vysunuté bradě mu naskočila rudá skvrna, což bylo u Dana varovné znamení, protože prozrazovalo, že je rozčilený na nejvyšší míru. A také ho prozradil hlas, když do vifonu zašeptal:

“„Doranere, jestli si myslíte, že mě těmhle řečičkami oblbnete, a jestli mě necháte ve štychu, tak si to s váma vyřídím! Doufám, že si rozumíme?“

Rozuměli si báječně. Mike Doraner nebyl z těch, kteří se dají jen tak snadno zastrašit- „Oukej, Rikere,“ odpověděl poklidně, „tak to Zkuste, ale bez svolení lé- kařů vás neodvezu!“

„Hleděli na sebe ze dvou malých obrazovek. Přenos byl prvotřídní. Ani jeden z nich neuhnul pohledem. Mlčky se na sebe dlouhé minuty dívali. Pak ticho prořízl Rikerův hlas.

„Díky!“ zavrčel a odpojil se.

Mike Doraner hledal Rena Dharka. Ne kvůli tomu, aby se kryl. K tomuhle druhu slabochů nepatřil. Musel ale ihned Dharkovi říct o Rikerových plánech, aby proti tomu mohl velitel něco podniknout.

Dharka spatřil stát před prstencovitou lodí, ale nemohl se k němu dostat, protože byl obklopen víc než tuctem rozčilených lidí, kteří mluvili jeden přes druhého na Anju Fieldovou.

Vzápětí Mike Doraner nevěřil svým očím.

V místě, kde ještě před chvílí stál Ren Dhark, byl teď jen fyzik Getrup!

„Opravdu, klape to!“ slyšel Mike říkat Jo Getrupa.

„Co klape?“ Zeptal se a položil mu ruku na rameno.

Getrup se rozpačitě usmál. „Vy neznáte tu nejposlednější novinu, Doranere? Můžete procházet stěnami POINT OF - úplně stejně jako Blesky- Paráda, co?“ Miku Doranerovi to připadlo nepochopitelné, ale nic neříkal.

Vtom se ani ne krok od něj z unitalu vynořil Ren Dhark! Bylo vidět, že nemá oči pro nikoho jiného než pro Anju Fieldovou. Vesele na ni zakýval hlavou.

Doraner si s údivem povšiml, že všichni mlčí. Zavládlo ticho praskající napětím. Vedle Dharka se objevil Arc Doom. Jeho zrzavá hříva zářila jako světlomet. Pórovitý obličej měl celý rozesmátý a oči se mu spokojeně leskly. Vrh! na Dharka zkoumavý pohled, a pak ledabyly prohlásil: „UŽ vím, v čem je ten trik! Člověk se při tom musí hýbat!“

Dhark se tiše usmál „Přesně tak. Jinak to nefunguje. S teleportací tohle nemá nic společného..“ Vzápětí nakročil směrem k lodi a zmizel. Téměř současně se rozplynuli i Anja Fieldová a Arc Doorn. Po chvíli se Doraner marně rozhlížel po Joe Getrupovi. A nakonec nestáli před POINT OF ani Amer Wilkins s H. C. Vanderkampem.

Doraner se prosebně zadíval na hlavního inženýra, který se k němu se spokojeným úšklebkem blížil. „Hádám, že jste tu jediný, který neví, oč tu kráčí, co, Doranere?“

„Doufám, že tím nemyslíte, že jsem snad padlý na hlavu, Congollone? To by byl příliš silný tabák! Tak o co tu vlastně jde?“

„To jste si mezitím mohl všimnout sám. To si člověk přeje, aby se ocitl na libovolném místě v POINT OF, pak udělá krok - jinak prý to nefunguje - a po určité chvíli je přesně tam, kam se chtěl dostat. Projde stěnami, stroji, kabely nic ho nedokáže zadržet. Přišla na to Anja Fieldová. Je to parádní věcička, ale jsem hrozně zvědavý, jestli najdeme zařízení, které to všechno řídí! Zkuste to, Miku. Ale okamžitě se mi ohlaste, jakmile na dané místo dorazíte. Rád bych si stopl váš čas!“ Mike Doraner v duchu uvedl svůj cíl - velitelskou centrálu. Vzápětí se dotkl stěny. V té chvíli bylo místo vedle Milese Congollona prázdné. Stopky v ruce hlavního inženýra běžely. Vifon měl zapnutý. „Jsem v cíli!“ ohlásil se Doraner po 10,4 vteřinách. Něco tu ale nesouhlasilo. Velitelská centrála se nacházela na druhé straně lodi, která měřila v průměru sto osmdesát metrů. Téměř dvě stě metrů nedokázal žádný člověk urazit za 10,4 vteřin bez technických prostředků. Congollon se rozpačité poškrábal na hlavě. K zatím nevyřešenému problému, jak je možné proplouvat kompaktními stěnami, se přidal druhý. Jaká síla dokázala dodat člověku takové zrychlení, aby zvládl téměř dvě stě metrů za 10,4 vteřiny? Zároveň ale nepatrnost tohoto časového úseku dosvědčovala, že tu nejde o teleportaci. „Co když je v tom nějaké intervalové pole?“ zeptal se pro sebe tiše Congollon a netušil, že je na správné stopě. Byla to čirá náhoda, že se Ren Dhark a Mike Doraner sešli ve velitelské centrále. Pilot stručně informoval svého šéfa, ale o Rikerových výhrůžkách se nezmínil. Ren se dokázal plně vcítit do situace svého pomalu se zotavujícího přítele, který v duchu proklínal svůj osud. „Miku, brkněte do nemocnice a zeptejte se, jestli by nedali Rikerovi na pár dní propustku na Deluge. Zaručte se, že ho vrátíme přesně na minutu. Ale o mně se v žádném případě nezmiňujte!“ Doraner ho chápal. Cattanskému guvernérovi by lékaři mohli odmítnout jeho přání mnohem obtížněji než obyčejnému pilotovi. Spojení dostal okamžitě, ale žádný z šéflékařů se k vifonu neobtěžoval. Ren Dhark si sedl do pilotního křesla POINT OF a čekal, jak se lékaři rozhodnou. Doranerův hlas byl čím dál naléhavější. Vrchní sestra byla příjemná jako kus ledu. „Ščfiěkaři jsou právě na poradě. Nemůžu je teď rušit. Zavolejte později...“ Doraner jí vpadl do řeči: „Volám kvůli Danu Rikerovi, vrchní sestro. Doufám, že vám to jméno něco říká.“ Ren Dhark stěží potlačil pousmání. Doranerova pohotovost se mu líbila. Ten chlapík věděl, kudy se dostat ke svému cíli. „Proč jste to neřekl hned?“ odpověděla vrchní sestra o poznání vlídněji. „Zůstaňte u aparátu. Podívám se, co se dá dělat.“ Něco se udělat nejspíš dalo, protože se po chvíli na Doranerově malé obrazovce objevil obličej doktora Vegy. Pilot přednesl svou prosbu.

Vega chvíli přemýšlel a pak prohlásil: „Oukej, Doranere, když nám slíbíte, že Dana Rikera do tří hodin vrátíte zpátky, můžete si ho odvézt. Za žádných okolností se ale nesmí pokoušet o chůzi!“

Lékař hleděl upřeně na Doranera, který se tvářil jako prostáček.

„Chápu váš údiv, Doranete. Můj pokyn odporuje terapii, kterou jsme doposud používali. Nechci tvrdit, že nás snad Tajemní mylně informovali o té nákaze, ale nemohu se zbavit určitého podezření, že nazelenalé sérum účinkovalo na jejich organismus úplně jinak než na náš. Co se týká úbytku svaloviny, naše nynější terapie zní - klid na lůžku a zase jen klid. Řekněte to, prosím i Rikerovi. Ostatně, můžu se na váš slib spolehnout?“

„Naprosto, doktore Vego!“

Těmito slovy skončil hovor. Mike Doraner opustil velitelskou centrálu a vydal se hledat depo, ve kterém byly rychlé čluny 001 a 002

Když vyšel z centrály, napadlo ho, že se může přemístit novým způsobem. Soustředil své myšlenky na depo, vzápětí ho obklopile šedivé stěny a stál před oběma rychlými čluny.

Usmál se a řekl: „Na příjemné a praktické věci si člověk zvykne rychle...”

* * *

Bernd Eylers a jeho nepočetný tým nemarnili v Cattanu čas. Nepodařený pumový atentát v jeskyni stále ještě pocitovali jako obrovský šok.

Eylers dobře znal Renova otce Sama. Ještě lépe mezitím poznal samotného Rena Dharka. V mnohém ohledu jako kdyby byli syn a otec jedna a tatáž osoba - především tím, jak podceňovali nebezpečí, když šlo o ně samé.

Player's Inn už Eylers nenavštěvoval. Přestal sledovat okruh osob, které s nostalgií vzpomínaly na časy Roccovy vlády. Přesto byla hospoda stále pod dohledem.

Hostinský Reg Matchers neměl vůbec nic proti tomu, když do lokálu instalovali nejcitlivější mikrofony a nejkvalitnější minikamery. „Byl bych nejraději, kdyby tenhle spolek vypadnul třeba hned dneska.”

Bernd Eylers dokázal výborně potlačit jakékoli emoce. Šlo mu jen o to, aby dál sledoval skupinu, která chtěla těmi nejradikálnějšími teroristickými prostředky šířit neklid.

Eylers se mezitím dozvěděl, kdo je onen Ben, o kterém v Player's Inn mluvil Gus Lokas s Tu Kai-Wanem.

Ben Forgett, třidvacet let, specialista na plastové odlévací formy.

Bernd Eylers si od plic zanádal, když se dozvěděl, jaké má Forgett povolání. Odborník na licí formy byl na Hope zoufalý nedostatek. A přitom se tomuhle povolání nedalo naučit. Na to člověk potřeboval talent a citlivé ruce, aby ovládaly přístroje a mísiče tak, že nakonec vznikne použitelná forma.

Eylers spatřil Forgetta poprvé ve chvíli, kdy stál naproti dílničce na lití formy.

Sledoval ho pak až k jeho nouzovému příbytku. Forgett byl jeden z posledních ve městě, kteří čekali na vlastní byt.

Pak si Eylers zašel na Fotgettovo pracoviště- Muže, který zodpovídal za bezpečnost Cattanu, přijal Yale Morove, malý tloušťík, který snad nikdy nebyl spokojen- .

„Eylers?” řekl a strčil si do úst svou sukovitou fajfku- „Nejste náhodou vy ten fízl?”

„Náhodou jo,” odpověděl Eylers, aniž hnul brvou. Už dávno si zvykl na to, že na Hope vlály jiné mravy než na vzdálené Zemi. Tady se spousta lidí nerozpakovala pojmenovat věci přímo:

Muž, který potají špehuje jiného, byl pro ně prostě fízl.

„Tak pojďte dál!” vyzval Eylese. „Pokud se vaše návštěva netýká mě, můžete si klidně sednout,”

„Vy jste odborník na plastové licí formy, Morove?”

„Bohužel už ne. Při tom příšerném přistání GALAXY jsem dostal přes makovici. Od té doby už formíře nedělám. O co jde?”

V té chvíli začal Eylers nespokojený výraz ve tváři malého tloušťíka chápat. Díky záludné nehodě přišel o umění doslova si pohrávat s tvárným polotekutým plastem.

„Jde o Bena Forgetta.” . „Že jsem si to nemyslel!” Morove potáhl z dýmky a vyfoukl mohutný oblak kouře. „Forgett...” Pak zavrtěl hlavou. „Ten mládenec je ale kus idiota! A jestli ho chcete zašít, tak jste taky pěkný blbec! Nemáme na Hope většího machra, než je on, Eylersil Je to supráckej formíř! Víte, co to znamená?”

To Eylers dobře věděl. Opřel se v křesle. Rozhodl se, že bude hrát s otevřenými kartami. Nějakým záhadným způsobem tomuhle věčně načůrenému tloušťíkovi důvěřoval. „Vím dobře, co to znamená, Morove. Proto jsem taky tady. Forgett si dokáže s plastikem pohrát tak zázračně, že z toho klidně vykouzlí výbušninu, co?“

„Explozní plastit vám můžu vyrobit klidně i já, Eylersi. To je pro formíře hračka. Ale co se týká Forgetta, tak jste v tomhle ohledu vedle. Já jsem jeho přidavač - dělám prostě pro něj práci, do které se pořádnému formíři nechce. Sedím vedle něj od rána do večera a přísahám, že od té doby, co jsem na Hope, nevyrobil ještě ani gram plastitu“.

„Někdo se pokusil vyhodit do vzduchu Rena Dharka!“

Yale Morove položil dýmku do popelníku. Chvilí civěl na Eylerse a pak řekl: „Věřím vám. Vidím vám to na očích. Ale musel být ten zatracenej plastit vyrobenej zrovna tady?“

„Nato se ptám já vás, Morove!“

Bernd Eylers se rozhlédl po dílničce. Všude vládl zmatek. Pro obyvatele Hope byl nejvyšší čas, aby se začali pořádně ohánět, aby uživit sebe i rodiny, a aby mezi jednotlivými podniky vznikla zdravá konkurence. Všude se rozlezla určitá lhostejnost. Kam se člověk podíval, všude se ničily nebo poškozovaly věci nenahraditelné hodnoty.

Zdálo se, že se Morove v tomhle binci cítí jako ryba ve vodě. Máchl rukou a shodil na podlahu fólii.

„Nebyly na nich nějaké zakázky?“ neodpustil si Eylers uštěpačnou otázku.

„A i kdyby...“ odpověděl Morove. netečně. „Však oni se ozvou znova, když Jim to nedodáme. Ale k tomu, na co jste se mě ptal, vám asi nic neřeknu. Nemám tušení, kde by se ve městě dal ještě vyrábět plastit“.

„Taky nemám zdání,“ řekl Eylers co možná nejostřeji. „Ale myslím si, že to jde jenom tady. Kdo ještě dělá v tomhle závodě? Co třeba Matt Brown?“

„To ale není formíř. Moment“ Morove vyhlédl ven oknem, a jako kdyby v tu ránu na Eylerse zapomněl. Ten si zapálil cigaretu, sáhl po jedné fólii ležící před ním a pustil se do čtení.

Byl to text ještě z častů Roccovy vlády.

Vzápětí Eylers zadržel dech. „Co je tohle, Morove?“ řekl a ukázal mu folii. Morove četl:

„200 kilogramů plastitu. Objednavatel Laserové stanoviště 3. Objednávka z 6. září minulého roku.. No jo, krucinál, o tom bych měl něco vědět, Eylers!! Jak jste k té fólii přišel?“

Morove zbrunátněl.

„Sebral jsem ji z vašeho psacího stolu. Proč jste říkal, že byste o tom měl něco vědět? Vy vedete pro tenhle podnik evidenci?“

„Evidenci?“ Morove zíral na svůj protějšek. „To si snad ze mne děláte srandu, nebo co? Tady nikdy nic jako evidence neexistovalo. A proč taky? Já se v cifrách nevyznám. Tady tomu nerozumí nikdo. Dejte mi ještě tu fólii!“

Eylers mu ji podal.

Morove mumlal: „Tomu nerozumím... Prostě to nechápu! Přece jsem ani jeden den nemarodil. A co si proboha chtějí počít s plastitem na laserový trojce?“ Eylerse při poslední otázce něco napadlo. „Morove, musíme okamžitě letět na stanoviště tři!“

Trojka se nacházela na břehu Modré řeky a byla mezitím vybavena laserovými děly amfijské konstrukce. Velitel Wulrigt je přijal velmi přátelsky a zavedl je do malého skladu. Pokynem hlavy poslal tři pracovníky ven.

„Znáte tuhle objednávku?“ zeptal se Eylers po několika úvodních slovech Wulrigt vyvalil oči a zašklebil se na Bernda Eylerse, jako kdyby ho litoval. „Nemohl byste mi prozradit, co bychom tady s tou pekelnou věcíčkou asi tak dělali?“ ,

„Takže vy jste těch dvě stě kilo plastitu ani neobjednali, ani nedostali, Wulrigte?“

„Přesně tak. Moment!“ Velitel odešel ke dveřím a přikázal službě, aby zavolala Sokratese.

Za chvíli vstoupil dovnitř šlachovitý dvacátník. Čím déle Wulrigt mluvil, tím byl úsměv v jeho obličeji širší, Nakonec svého nadříženého přerušil. „Ještě nás život neunavil Byl bych si toho určitě všiml, kdyby nám někdo postavil před dveře dvě stě kilo plastitu. Představte si to! Hned dvě stě kilo! Vždyť by to dokázalo vyhodit do povětří pluku Cattanu!“.

* * *

Mike Doraner letěl s Danem Rikerem na Deluge. Přistál hned vedle POINT OF. Nepočetná, ale dobře vybavená zdravotnická skupina už připravila všechno potřebné, aby Rikerovi zabránila udělat třeba jen jediný krok.

Ten pokojně trůnil na lehátku umístěném na antigravitační plošině.

Dan Riker žasl. Stěží poznával okolí prstencovité lodi. Stroje, které se tu považovaly, už zmizely téměř všechny, a Riker ohromeně přihlížel, jak piloti řídí anti-gravitační plošiny a zalétávají s nimi do POINT OF tak rutinově, jako kdyby v životě nic jiného nedělali.

„Připadám si jako outsider, když vás tak poslouchám, Rene. Mluvíte o věcech, které si nedokážu představit. Co znamená například ten centrální urychlovač?“ Dan byl zdrcený. Okamžitě poznal, k jakému pokroku v jeskyni došlo, zatímco jeho tahali v Cattanu ze spárů smrti.

Ren na jeho otázku neodpověděl. „Neměl by sis tím lámat hlavu, Dane. Radši se podívej, jak pokročila stavba lodi...“

„Co je to ten centrální urychlovač, Rene?“ opakoval Riker tvrdošíjně svou otázku.

Dhark mu trochu popuzeně odsekl: „Jaký to bude mít smysl, když ti začnu vysvětlovat princip centrálního urychlovače pojmy, které stejně neznáš? Dane, díky informacím z mentálních bobulí disponujeme absolutně novou technickou terminologií. “

„A mně zakázali spolknout třeba jenom jedinou bobuli! Proč? Chcete mě snad odstavit?“

V Dharkových hnědých očích se zlostně zablýsklo. „Udělal bys líp, kdybys tu poslední otázku raději nevyslovil! Pořád ještě jsem tvůj přítel. Mám snad říkat víc, Dane?“

„Nedovedeš si ale vůbec představit, jak mi je. Celé dny proležím v Cattanu na posteli a tady se zatím připravuje POINT OF ke startu. Z ničeho nic se tu mluví mně neznámou řečí. To si člověk potom připadá jako ochrnutý. A když se na něco zeptá, tak se odpovědi nedočká nebo mu řeknou: Rikere, i kdybychom vám to vysvětlili, stejně byste ničemu nerozuměl, protože jsou všechny ty pojmy pro vás španělská vesnice! Paráda, co?“

Ren položil svému rozrušenému příteli ruku na ramena „Než připravíme loď ke startu, budeš už dávno z nemocnice venku, Dane.. “

„Díky za útěchu! Potrvá ještě měsíce, než budu úplně fit. Tenhle zatracený hypovirus - to to nemohli Tajemní nějak vymlátit?“ Z Rikera se vyřinula spousta dní potlačovaná netrpělivost. Ani si přitom nevšiml, že se jeho přítel zahleděl do dálky.

Zato to zpozoroval Mike Doraner. Už se v duchu připravil na nějaké překvapení, ale Dhark se svého přítele jen zeptal: „Co víš o hypoviru, Dane? Už jsem o něm všechno zapomněl...“

Doraner si v té chvíli myslel, že si Dhark dělá legraci. Vždyť právě on byl jeden z prvních, kteří se z mentálních bobulí dozvěděli o tomhle nebezpečném viru všechno.

„To se ptáš ty mě, Rene?“ zahřměl Riker, ve kterém stále ještě hlodala nespokojenost s vlastní situací. „V Cattanu mi říkali, že ses vypracoval na jednoho z nejlepších odborníků přez hypoviry...“

„Přeháněli. Divné, já už o tom vůbec nic nevím. No, to ale nehraje žádnou roli.“

V té chvíli si začal svého přítele pozorně prohlížet Dan Riker. Ještě nikdy nezažil, že by Ren zapomněl na důležité věci. A hypovirus patřil k nejzávažnějším a nejnebezpečnějším záležitostem na Hope. ‘

Dan, který nebyl schopen ani té nejlehčí fyzické námahy, teď zapnul mozek naplno. „Ale víš přece ještě, že se hypovirus nejspíš nachází v každíčkém kousku půdy téhle planety?“

Dhark si zastrčil ruce do kapes a na jeho výrazném obličejí se objevilo ohromení. Nechápat se podíval na svého přítele, a pak jeho pohled sklouzl k Miku Doranerovi, který si ihned uvědomil, že jeho přítomnost není Zrovna na místě- Už chtěl odejít, ale Dhark ho přivolal zpátky a vzápětí se obrátil znovu na Rikera: „Já o hypoviru nevím absolutně nic!“

„Svatá Mléčná dráho!“ rozčiloval se Riker, protože Dharkovi nevěřil ani slovo „Tohle divadýlko na nás nehraj! Já...“

„Jenom klíd, Dane.“ přerušil ho Dhark ostře. „Půjdu do archivu a pomocí bobule si zase osvěžím vědomosti!“

Riker a Doraner hleděli za odcházejícím Dharkem. objevila se Anja Fieldová a byla překvapena a potěšena zároveň, když viděla Rikera. „Dane, hrozně jsi nám chyběl....“

Nebyla to od ní fráze, Díky zážitkům z jeskynního systému byla jejich skupinka opět mnohem soudržnější.

„Copak nesete zajímavého?“ zeptal se Riker a ukázal na fólie, které držela Anja Fieldová v ruce.

„Co by to tak asi mohlo být?“ odpověděla Anja se smíchem na jeho otázku. „Matematické problémy, Rikere. ještě štěstí, že máme ty mentální bobule. To se pak pracuje jedna báseň. Je úžasné, jaký vynikající matematický systém Tajemní vytvořili. Chcete se podívat na něco zajímavého, Dane?“

Vybrala jednu fólii a položila ji před něj na přikrývku.

Nerozuměl jedinému vzorci.. Dokonce ani symboly mu nic neříkaly. „Co to je, Anjo?“ řekl Riker a bezmocně se na ni usmál

„Ach tak,“ řekla matematicka náhle zmateně: „Vy nesmíte polykat žádné bobule. “

Riker se nadzvedl. „Mám jednu prosbu, Anjo. Dobře si rozmyslete, jestli mi řeknete ano, nebo ne. Dokud se úplně neuzdravím, nesmím brát žádné mentální pílušky, ale na druhé straně si prostě nemůžu dovolit ztrácet čas. Zalette někdy za mnou do Cattanu a přivezte mi s sebou alespoň základy matematické teorie Tajemných. Hlavu přece nemocnou nemám...“

Bývalá šéfmaticka na GALAXY, temperamentní žena s báječnou postavou, se chovala k Rikerovi způsobem, jaký Mike Doraner u ní dosud nezažil. Fieldová, která dávala velmi dobrý pozor, aby se s nějakým mužem nesblížila příliš, se teď na Rikera zářivě usmála. „Nemusím si to dlouho rozmýšlet, Dane. Pokud budou lékaři souhlasit, zaletím si do Cattanu a přivezu vám tu novou fasciující matematickou teorii“.

„Takže to teď závisí jen na doktorech. Doufám, že mi to nezarazí.“

* * *

Dhark stál v archívu před hladkou stěnou, na níž byl podavač. Pak se ozvalo tiché cvaknutí. Archív vyplivl kovový kotouček.

Dark jej otevřel a ztuhl. Kotouček byl prázdný!

Napadlo ho, že je to poprvé, co archív selhal.

Znovu kotouček zavřel a hodil ho do podávacího koše. Ani si nevšiml, jak zmizel. Znovu soustředil všechny své myšlenky na hypovirus.

V podávacím koši se objevil nový kotouček. A znovu byl prázdný!

Ren Dhark udělal ještě jeden pokus, který nevyšel stejně jako oba předchozí.

Archív x zjevně Zdráhal mu poskytnout jakékoli informace o hypoviru!

Dhark byl v archívu stále ještě sám. V poslední době ho využíval málokdo. Lidé dychtící po informacích už tak trochu znudilo vědomí, že je archív kdykoli po ruce.

Dhark se posadil, zapálil si cigaretu a zhluboka vdechl kouř. Byl rád, že tu může být několik minut sám. Nechtěl, aby někdo viděl jeho rozrušení.

Archív prostě začal stávkovat!

Dhark chrčivě a ztěžka oddechoval Archív nikdy neposkytl jakoukoli informaci o sobě samém. Měřením zjistili, že sahá hodně hluboko do hory. Zjistili také, že z něj vychází stabilní slabé záření. Když je prozkoumali blíž, s úžasem objevili, že pracuje na frekvencích lidského mozku. Další tajemství ovšem tohle záření nevydalo.

Dhark upustil nedopalek a rozšlápl ho.

Věděl, že nemá smysl zavírat oči před skutečností.

Takže Tajemní a jejich zařízení mají také vady.

V té chvíli si Dhark vzpomněl na POINT OF, která byla téměř připravena ke startu.

Co bude moci posádka dělat, když dojde při letu vesmírem na některém z agregátů prstencovité lodi k závažné poruše? Budou ztraceni spolu s lodí?

Mohl si vůbec při takovémhle riziku vzít na zodpovědnost třeba jen jediný start lodi?

Dhark si vzpomněl, že na něj před lodí čeká jeho přítel. Vydal se rychle za ním. Nikdo by na něm nepoznal, co ho trápí.

O nehodě v archívu se nezmínil ani slovem.

Anja Fieldová s Mikem Doranem nejdříve několikrát Rikerovi předvedli, jak procházejí opláštěním POINT OF, a pak ho dva nosiči odnesli do velitelské centrály. Dhark začal svému příteli vysvětlovat funkci nejdůležitějších přístrojů a jednotlivé ovládací prvky.

„Tímhle tím měničem - dali jsme tomu divnému krámu tohle jméno - se dá přepnout z polohy SSE do polohy hvězdné sání a obráceně. Všechno to vypadá na první pohled hrozně složitě, ale kdo má k dispozici vědomosti z mentální bobule, ten pilotuje POINT OF stejně snadno jako nějaké vznášedlo.“

Ren Dhark chtěl pokračovat, ale přerušil ho Arc Doorn, který vešel na galerii centrály z páté paluby.

Dolů se dostal krátkou antigravitační šachtou. „Ahoj!“ zvolal, když spatřil Rikera na nosítkách, a zastavil se před Dharkem. „Právě jdu z archívu, Ten krám nefunguje. Sedmkrát za sebou mi vyplivl prázdnou krabičku, ale když jsem se soustředil na pohonnou jednotku G18, vydal mi kotouček s mentální bobulí.“

„Hm,“ zabručel Dhark. Zdálo se, že porucha má větší rozsah, než si původně myslel. „Nemůžeme nic dělat, Doorne. Nedostaneme se k mechanice, nebo snad znáte nějakou metodu, jak odkrýt tu stěnu?“

Poslední otázkou nakousl Dhark dosud nevyřešený problém. Všechny přístroje instalované v lodi, stejné jako stroje a mamutí agregáty v obou dalších jeskyních, byly oplášťeny kovovou ocelově modrou až fialovou slupkou - s největší pravděpodobností vyrobenou ze stejného materiálu jako celá loď - která jako by neměla jedinou skulinu a byla naprosto nezničitelná.

Když ostřelovali tenhle materiál laserovým dělem, výsledky byly víc než udivující. Modrý unital musel mít vysoce zhuštěnou molekulární strukturu, která byla i přes ostřelování natolik pevná, že odolala i nejtěžšímu záření do hloubky šestnácti centimetrů. Proměnit unital v čistou energii dokázalo jen bodové bombardování laserem, které muselo trvat déle než dvě st deset vteřin.

Arc Doorn si prohrábl rukou svou rzavou nečesanou hřívu. „Že archiv musí selhat zrovna v oblasti, o kterou jsem se nikdy nezajímal“

V té chvíli jako kdyby Renem Dharkem projel elektrický proud. Když chtěl Sibiřan odejít z centrály, energicky ho zadržel „Doorne, povězte mi o tom do všechny detaily. Myslím, že to začíná být zajímavé!“

Riker, který znal svého přítele ze všech obyvatel Hope nejlépe, vytušil, že se tu schyluje k senzaci. Když onen širokoplecí blondák stál rovný jako pravítko, s hlavou trochu nakloněnou doleva, pak byl většinou na stopě nějaké záhadě, kolem které ostatní nevšimavě prošli.

„... a pak, “ líčil Arc Doorn, „jsem z ničeho nic zjistil, že už nevím vůbec nic o pohonu SSE... Všemohoucí Galaxie, teď už nevím nic ani o hvězdném sání! Krucifixhergot! V tom je nějaká zrada. Ještě před chvílí jsem o tom věděl všechno!“

„Co to znamená před chvílí?“ zeptal se ho Ren Dhark. „No když jsem sjížděl šachtou dolů na galérii!“

„A co o tom tedy ještě víte?“

„Jenom to, co mi jednou říkal Vandekamp. Ale nemělo to nic společného s POINT OF, nýbrž jenom s rychlými čluny. Něco nemám v hlavě v pořádku. Mám v paměti hrozné díry!“

„Tomu nevěřím, Arcu!“

Sibiřan vypadal nanejvýš bezradně a bezmocně. „Tak fajn, když si teda nemyslíte, že jsem cvok, tak mi laskavě vysvětlíte, jak můžu z jedné vteřiny na druhou zapomenout na něco tak důležitého, že mi v paměti neutkví ani to nejmenší!“

Jindy málomluvný Doorn teď mluvil o překot. Jeho rozčilení dokazovalo to, že pobíhal po rozlehlé centrále jako tygr v kleci.

„Vy jste se doopravdy zajímal o SSE a o hvězdné sání, Doorne?“

„Ne... Vtom se ozval Dharkův vífon. Volal ho inženýr a lékař Manu Čobe. Z archívu. „Dharku, archiv nějak truceje. Na určitou myšlenku mi vydává jenom prázdné kotoučky...“

„Jemu taky?“ zamumlal udiveně Arc Doom.

Ren Dhark zběsile uvažoval. Teď se mu náramně hodila jeho skvělá paměť. Přesně si vzpomínal, kteří lidé získali pomocí mentálních bobulí z archívu cizí vědomosti jako první: on sám, Arc Doorn, Manu Čobe a Miles Congollon.

Jestli byla jeho teorie správná, měl by se za několik minut ohlásit Vandekamp. Čobe stále ještě mluvil. Dhark ho rázně přerušil. „Až přijde do archivu Vandekamp...“

„Třeba už je tam!“

„Nic mu neříkejte. Ukončete hovor a mějte oči otevřené, Čobe!“ Čobeho oukej neznělo zrovna nadšené.

Dan Riker ležel na nosítkách. Už delší dobu si uvědomoval, že nemocný patří do postele, ne sem do jeskyně. Už jen to, co se právě odehrávalo, ho rozrušilo víc, než bylo zdrávo, což byl doklad toho, jak byla jeho fyzická kondice ještě mizerná. Napětí,

a vzrušení ho stálo spoustu sil. Najednou zatoužil, aby byl už zpátky ve svém klidném pokoji v Cattanu.

Vtom se dozvěděli, že archiv selhal i u odborníka na kontinuum Vandekampa! Dhark přikázal Čobemu, aby ho přivedl k vifonu.

„Vadekampe, zajímal jste se někdy doopravdy o tenhle hraniční obor?“ zeptal se Dhark.

„Samozřejmě, že ne, ale když jste tenkrát objevil funkci archívu, chtěl jsem si to vyzkoušet a vybral jsem si tuhle odlehlou oblast. Ale zapomenout takhle všechny informace ve zlomku vteřiny - to aby se člověk začal bát sám sebe!“

„Kdepak, sebe ne, ale archívu, pánové! A jestli nezačneme okamžitě něco dělat, tak budeme za pár dní na POINT OF tupě zírat a nebudem mít nejmenší ponětí, jak s ní odstartovat, vzlétnout a přistát.“

Rikerovi začalo šumět v uších. Už nebyl fyzicky schopen to déle poslouchat. S jakousi prozřetelností viděl, jak se na ně valí neštěstí, které jeho přítel Ren objasnil několika větami.

Tajemní, které mnozí na Hope už začali zbožňovat, nyní odhodili masky a projevíli se jako záludní, hanební tvorové.

Nicméně Rikerova logika se těmto úvahám vzpírala.

Záhadní opustili tenhle svět před tisíci lety a do dnešního dne se nevrátili. Ani oni, stejně jako všichni ostatní, určitě neviděli do budoucnosti. A tuhle hru, která se právě v jeskyni odehrávala, by nedokázal inscenovat nikdo, kdo by toho nebyl schopen.

Vtom se vedle Rikerových nosítek objevil Ren Dhark. „Dane, nechám tě vynést ven a Doraner tě dopraví nula dvojkou zpátky do Cattanu. Pochop, že momentálně nemám čas na nějaké soukromé hovory.“

Pak spolu s Arcem Doornem opustili centrálu. Vifonem svolal všechny spolupracovníky do kantýny. Sotva se do ní vešli. A když je Ren Dhark seznámil s fakty, nikdo tomu nechtěl věřit.

Velitel ovšem nepřipustil žádnou diskusi.

„Všechny práce na POINT OF se s okamžitou platností zastavují. Na zhotovení konstrukčních výkresů máme jen pár dní. Nejenže tohle všechno musíme nakreslit, ale taky musíme sepsat všechno, co nám bylo mentálními bobulemi sděleno. Zjišťuji, že se moje vývody setkávají s nedůvěrou. Nikomu nemůžu tenhle postoj zazlívát, ale nepřipustím, aby se někdo v následujících dnech flákal.“

Tlačí nás čas! Nikdo neví, kolik nám ho ještě zbývá, ale jedno je jisté:

Archív přestal vydávat bobule a jejich účinek kolísá mezi čtrnácti až osmnácti dny, aspoň si myslím. Teď nehraje žádnou roli, čím si lze vysvětlit částečnou ztrátu paměti - důležité je co nejdřív sepsat pokyny k obsluze lodi. Převezeme sem okamžitě z Cattanu všechny pomůcky, pokud je už nemáme k dispozici tady v jeskyních.

Doufám, že teď každý ví, co má dělat!“

Následující noc nemohl Ren Dhark usnout. Neklidně přecházel po své kabině na páté palubě, ležící poblíž velitelské centrály.

Ren se zastavil před křeslem, upřené se na něj zahleděl, a přece jako by ho neviděl. V myšlenkách si rekapituloval, co všechno se z mentálních bobulí dozvěděl. Použil fólii a pečlivě si zapisoval každý bod.

Kupodivu se toho v jeho paměti zachovalo poměrně hodně. Ještě divnější ale bylo, že část jeho vědomostí načerpaných z mentálních bobulí byla starší osmnácti dnů!

Pak tedy neplatí teorie, že se informace po osmnácti dnech z paměti vytratí. Ren Dhark si zapálil další cigaretu. Seděl na opěradle křesla a upřeně se díval na fólii se záznamy. Za každou tečkou bylo datum-den, kdy spolkl bílou kuličku, aby se dostal k vědění Tajemných. '

Napětí v obličeji mu povolilo. Jeho lehce zahnutý nos, kolem kterého se napínala kůže, jako by změkl.

„Jestli je to pravda...“ zamumlal po chvíli, ale vzápětí tomu nemohl opět uvěřit. Pak začal v kabině chodit zase kolem dokola.

Čas se přímo vlekl. Ráno ne a ne přijít, a starosti zůstávaly. Stále znovu si prohlížel záznamy na folii. Znovu a znovu se vracel k určitému bodu. Pak bez ohledu na dobu vzbudil vifonem Arca Doorna a Manu Čobeho.

Jen tak halabala oblečení, ještě rozespalí vešli k němu do kabiny.

Arc Doorn a Manu Čobe začali načerpávat vědomostí z mentálních bobulí

hned po něm. „Doorne - Čobe, co jste zapomněli? Zaznamenejte, prosím, na folii, co jste za- pomněli a co jste si zapamatovali: A dejte si klidně načas!“

Ani v téhle nezvyklé hodině nedokázal Afričan pohlédnout Dharkovi přímo do očí. Jakmile se jejich pohledy náhodou setkaly, Čobe rychle uhnul očima stranou. Ren Dhark si už několikrát slíbil, že si s Čobem o téhle jeho podivnůstce promluví, ale pokaždé mu do toho něco přišlo.

První byl se sepisováním svých pamětí hotov Arc Doorn. Ale fólii nechtěl dát ani za nic z ruky. „Je to příliš krásné, než aby to byla pravda!“ řekl.

„Co je krásné?“ zeptal se Dhark tak zostra, že Čobe udiveně vzhlédl.

„Podle toho záznamu jsem zapomněl všechno, co mě nezajímalo;“ prohlásil Doorn.

„Je to pravda, Arcu, nebo jste se ve skutečnosti příslušnými tématy nezabýval?“

„Kam tím míříte?“ přerušil je Čobe, který vzápětí vstal, chytil se za hlavu, ohromeně pohlédli na Rena Dharka a řekl: „V mé paměti vymizela jen ta část informací, kterými jsem se nezabýval...“

„Já na tom jsem stejně,“ potvrzoval jeho slova Doorn.

„To by mohlo být určité řešení; a bylo by to i logické;“ konstatoval Dhark, který v té chvíli opět vypadal velice mladě.

„A to jste nás vzbudil kvůli tomuhle?“ zeptal se Manu Čobe.

„Ano, kvůli tomuhle. Nejsem si tím ale ještě úplně jist. Trojnásobné potvrzení mé hypotézy ještě neznamená úplný důkaz. Ten budeme mít až zítra-vlastně za pár hodin, až se zeptáme ostatních. Jestli se ukáže, že je to pravda, Čobe, pak budeme mít přesně to, co jsme nechtěli: Posádku POIN OF budou tvořit samí specialisté!“

„To by nebylo nejhorší,“ prohlásil Čobe a po černém obličeji přeběhl náznak úsměvu.

* * *

Rena Dharka nijak neudivilo, když se v jeskyni znovu objevil Bernd Eylers. Když ho ale tenhle štíhlý dlouhán žádal, jestli by si s ním nemohl promluvit o samotě, tázavě si ho změřil. Pak oba odešli stranou. Zastavili se až pod galerií velitelské centrály. ,

„Tak copak máte na srdci dneska, Eylersi?“ zeptal se Dhark ležérně.

„No, je to pěkný balvan; odpověděl Eylers kousavě. „Hledám dvě stě kilo plastitu!“

Dhark ho probodl pohledem. Ne, ten chlap si opravdu nedělá legraci „A kde si myslíte, že ta trhavina je?“ Snad tady v jeskyni?“

„Může tady být někde schovaná. Třeba je to ale jenom fata morgána. Ale základem obou bomb, které vybuchly před lodí, byl přece plastit “

To nebyly zrovna radostné novinky. Ren Dhark stále ještě nechápal souvislost, a tak mu ji musel Eýlers objasnit. Ukázal mu také folii, která byla záznamem o dvou stech kilogramech plastitu.

„Možná ho spotřebovali Rocco a jeho komplicové, když se pokoušeli na druhé straně vyhodit vchod do povětří.“

Eylers opět prokázal, jaké má vynikající informace. „Při téhle akci nepracovali s plastitem, Dharku, to vím přesně. Mám se tady poohlédnout po té trhavině?“ Když nikomu nevyslepičíte, co tu hledáte - prosím. jen se do toho pusťte, Ey lersi, jestli vám není líto času, který při tom promarníte.“

Bemd Eylers to neměl lehké ani dříve, když ještě sloužil pod Samem Dhar- kem, pokud šlo o velitelovu bezpečnost ale Ren Dhark jednal až trestruhodně lehkomylně, třebaže dobře věděl, že se na něj chystá řada atentátů. Dělal, jako kdyby těch dvě stě kilogramů plastitu prostě neexistovalo.

„Ještě něco, Eylersi?“

Eylers pochopil Dharkův pokyn a mlčky odešel.

Když se krátce nato ozval signál z Cattanu, Dhark už na ustaraného Eylese dávno zapomněl. Nechal Larsenovi zprávu, kde bude k zastížení, a odletěl na Main Island. Na půli cesty netečně předhonil nějaké vznášedlo. Myšlenkami byl už v Cattanu. Volky nevolky musel tu a tam vyřídit ty nejnaléhavější, administrativní záležitosti, přestože značnou část práce za něj dělaly výbory. Právě výbor pro výzkum planety Hope ho před chvílí naléhavě žádal, aby přiletěl co nejdříve, protože nastaly problémy, o kterých nemohl výbor sám rozhodnout.

Ren Dhark řídil svou nula nula jedničku ručně. Stroj letěl na minimální výkon.. Zvládnout cestu do Cattanu bylo pro rychlý člun hračkou. Za několik minut se mu měl před očima objevit na horizontu Main Island.

Vtom se Dhark vyděsil. Ve vysílačce se ozval zkreslený, útržkovitý signál, pak něco prásklo a nastalo nepříjemně ticho. Dhark zvrátil hlavu a vzhledl k obrazovce. Viděl na ní jen vodní pustiny Hope, na nichž se proháněly vlny vysoké jako domy. Pak zapnul lokalizaci a vzápětí si vzpomněl na vznášedlo, které před chvílí předhonil. Vyslalo snad ten zkreslený signál?

Dhark se bleskově soustředil a předal řízení člunu myšlenkovému autopilotovi. Člun sestoupil z hladiny 5000 metrů a přešel do střemhlavého letu. Energetická lokalizace dodávala silně rozptýlené hodnoty a materiální zachytila pouze jedno malé těleso o hmotnosti osmdesáti až sto kilogramů!

V té chvíli se rychlý člun lehce zachvěl. Myšlenkový autopilot ho posadil přímo mezi vlny na hladinu oceánu. Když se Dhark podíval na obrazovku, zděsil se. Jeho Blesk byl kolem dokola obklopen pohyblivými horami vody. Pak ovšem zahlédl ještě něco jiného. Člověka, který plaval ve vodě a zoufale se snažil dostat k jeho člunu.

Ren Dhark, v jedné ruce lano a v druhé malý samostříl, položil lano do vodící drážky, počkal si na chvíli, kdy se nula nula jednička nezmítala na rozbouřených vlnách jako korková zátk, a po krátkém zaměření zmáčkl spoušť. Lano se začalo rychle odvíjet a plesklo vedle bezmocného člověka do vody!

„Tak se chyt!“ zakřičel Dhark, třebaže to v běsnění obrovských vln nemělo smysl. Lano vedle neznámého pomalu klesalo do hloubky. Utopí se, napadlo Dharka, utopí se před mýma očima! Konec lana nebyl v jeho ruce k ničemu. Zarputile ho odhodil do vody. Pak přepnul na ruční řízení. Nezbylo mu než se pokusit o něco, co ještě nikde předtím nezkusil! "

Musel zapnout SSE a pomocí tohoto pohonu se dostat k ztroskotanci ve vodě co nejdříve. Co se ovšem stane pod nula nula jedničkou, když se pod ní objeví zášleh sahající do víc než metrové hloubky? Nevydá se spolu s člunem a vodou, přeměněnou v čistou energii, na cestu, z níž není návratu?

Přihřměla první vlna. Dhark ji zahlédl pozdě, protože se valila zleva. Stačil ještě za sebou zavřít průlez a dopadnout na sedadlo, a pak sebou Blesk zasmítal jako kus

korku. Ten člověk se zatím utopí, prolétlo mu hlavou a přepnul okamžitě opět na ruční řízení. A pak se konečně odvážil zapnout SSE!

Na obrazovce spatřil neznámého, jak právě klesá před obrovskou vlnou. Nula nula jednička se k němu rychle blížila. Všude kolem jako kdyby podmořské sopky chrly do jasného dne lávu.

' Dhark cítil, jak člun ještě zrychlil. Současně si uvědomil, že teď musí jednat. Hrozilo nebezpečí, že jeho Blesk, tři metry dlouhý, nemotorný tank, se svými 4,7 tuny teoreticky neschopný udržet se na hladině, bude pohřben obrovskou vlnou.

Dhark opět otevřel průlez a druhou rukou zároveň vypnul SSE. Pak se vyklo-nil a očima hledal neznámého. Toho však jako by pohltilo moře! Záchranná akce trvala příliš dlouho - a také pozdě začala.

Vtom Dhark zahlédl, jak kolem Blesku pluje ve špinavě šedavé vodě cosi tem-ného. Nedbaje obrovité vlny s korunkou pěny, která se na ně řítla, poklekl, ponořil obě ruce do vody a zachytil nějaké tělo. Držel ho pevně, zatímco se na ně valila obrovská vlna. Nemohl teď zavřít průlez nula nula jedničky!

Dhark ještě stačil zapnout SSE a soustředěním myšlenek přepnout na autopilota. Přístroj dokázal to, co by on ručním řízením nikdy nezvládl.

Nula nula jednička odstartovala z hladiny oceánu. Telepatický autopilot zare-gistroval, že jde o výjimečný případ, a zachoval se podle toho.

Konečně se mohl Dhark podívat, koho to vlastně vytáhl z vody. Nechápat se zadíval do očí Bernda Eylerse. '

„Prosím, udejte kurs!“ Cizí příkaz ho vrátil do skutečnosti. Dhark si vzpomněl na Cattan a na místní letiště pro rychlé čluny. Nula nula jednička nabrala kurs na Cattan a Dhark měl čas se věnovat Eylersovi, kterému z člunu přechnívala dolní část těla. Víc místa tu prostě nebylo. Dokud Blesk nedosedne v Cattanu, neměl Dhark také možnost pokusit se Eylerse oživit.

Poprvé ucítil Dhark ve svém člunu přetlak a zrychlení. Určitě to nějak souviselo s tím, že se po startu nestačilo vytvořit intervalové pole. Blesk neustále zrychloval. Ani ne ve stometrové výšce se hnal nad rozběsněným oceánem na Main Island. Dharkovi fičel kolem uší vítr, až začal slzet. Ulevilo se mu, když ucítil, že Eylersovo srdce bije, netlouklo sice příliš silně a v obvyklém rytmu, ale puls byl hmatný.

Dharkovi se konečně podařilo spojit s Cattanem. Neřekl, koho vytáhl z vody, Jen požádal, aby na jeho nula nula jedničku čekalo na přistávací ploše lékařské vznášedlo. Trvalo celou věčnost, než se na obzoru objevil Main Island. Vzápětí Dhark spatřil Modrou řeku a v jejím meandru jediné město na Hope, Cattan.

Křiklavě červené lékařské vznášedlo stálo hned vedle plochy. Berad Eylerse unikl smrti jen o vlasek.

Městský výbor, zabývající se výzkumem planety Hope, se mohl Dharkovi pochlubit úspěšnou bilancí. Osmadvacet z čtyřiceti kontinentů a ostrovů už bylo kartograficky zpracováno a z velké části probádáno. Došlo přitom k úžasnému objevu. Při radiouhlíkové analýze určitých zkamenělin vyšlo najevo, že přibližně před dvaceti tisíci lety se nad Hope přehnal jaderný orkán. V tomto pekle nejenže byla zničena všechna města na této planetě, ale vyhubilo to také dokonale veškerou faunu a flóru.

Epicentrem pradávnej jaderné katastrofy byl jeden malý ostrov na jižním pólu. I po tak dlouhé době na něm nebyla žádná vegetace. Vypadal jako obrovský pahorek se

sklovitým povrchem. Měření zjistila, že v hloubce tří tisíc metrů je zdroj radiooaktivního záření, který by mohl být ještě teď člověku nebezpečný.

Na filmech, mapách a detailních nákresech byl nejen zaznamenán povrch kontinentů, ale i jejich geologická struktura. Na Hope bylo kupodivu hodně rudných ložisek, ale také spousta skládek radioaktivního materiálu. A nyní stáli před problémem, jestli mají tato uložiska využívat. Rozhodnout o tom měl Ren Dhark.

V místnosti, ve které celé dvě hodiny promítali filmy a diapozitivy, se v té chvíli rozsvítilo. Předložené materiály na Dharka silně zapůsobily. Každý člen výboru byl přesvědčen o tom, že jde o počátek nové epochy života na Hope.

Dhark odsunul fólie stranou. Poděkoval všem za výbornou práci. Pak se soustředil na ostrov číslo 18, který ležel na opačné straně Hope. Byla tam umístěna automatická měřicí stanice, která byla v neustálém spojení s cattanskou centrálou. Dhark spustil:

„Výstavba téhle stanice vyvolala v Cattanu a na Deluge citelný nedostatek techniků. Nastaly potíže, se kterými nikdo předem nepočítal. Jestliže se pustíme do budování rozsáhlejších objektů, může to oslabit náš potenciál.

S pouhými padesáti tisíci lidmi nejsme s to vybudovat vyhovující těžký průmysl. Připomeňme si, že cílem kolonistů byla planeta v soustavě Deneb.

Dopadlo to jinak, než jsme na Zemi plánovali. Zabloudili jsme ve vesmíru a přistáli tady. Zatím je pro nás prvotní úkol, abychom vůbec přežili. O štěpný materiál nemáme momentálně nouzi. Ale chybí nám prostředky a lidé, abychom mohli vybudovat větší hutě.

Máme vůbec zapotřebí budovat na Hope těžký průmysl? Copak už ho nemáme! Víme, co mi chcete říci. Máme na Deluge ohromnou jeskyni s průmyslovými zařízeními, ale nevíme, co si s nimi počít! Zatím je to bohužel pravda. Ale neplatilo ještě před časem totéž pro POINT OF? Vidíte, a milnímálně do půl roku bude tahle obří loď připravena poprvé odstartovat do kosmu! Budeme mít k dispozici loď, která je tisíckrát větší než GALAXY, jež nás dopravila sem, na Hope. Pak můžeme zase hledat naši matičku Zemi. Ale příprava na start nám zabere veškeré naše síly, a tak bychom měli ostatní projekty zrušit. Tohle je můj názor na naši situaci...”

Většina členů výboru byla o deset či dokonce o patnáct let starší než Dhark, který se svými čtyřicetiletými lety patřil k nejmladším. Naslouchali mu však pozorně. „To ovšem v žádném případě neznamená, že bychom měli zastavit výzkum Hope. I já bych se rád dozvěděl, proč tu před dvaceti tisíci lety došlo k jaderné katastrofě a kdo ji způsobil. I nadále budou k dispozici průzkumné čluny...”

Přerušil ho signál z vifonu. Volali ho z cattanské nemocnice. Doktor Vega mu rozzuřeně sděloval, že Bernd Eylers v rozporu s doporučením lékařů opustil nemocnici. „Dharku, vaši nejbližší spolupracovníci jsou našimi nejobtížnějšími pacienty,” vyčetl mu rozčilený lékař.

Ren Dhark Eylerse chápal. Na jeho místě by nejednal jinak. Doktoru Vegovi se ovšem se svými pocity nesvěřil, ale zeptal se ho: „Nemohl byste mi říct, kde bych Eylerse našel, doktore?”

Navztekaný Vega odsekl: „Samozřejmě, je na cestě k vám!”

Dharkovi posloužila Eylersova návštěva jako záminka, aby přerušil poradu. Eylers už na něj čekal v jeho pracovně, ve které ovšem Dhark pobýval jen zřídka. Policista měl ještě v obličeji známky pádu a souboje s vlnami. Když se na něj ale Dhark zkoumavě podíval, policista se zachmuřeně uchechtl.

„Už jsem zase oukej. Můžu si zapálit?”

„Odkdy mě žádáte o svolení, Eylersi? Posadte se a zapalte si. Co se vlastně stalo s vaším vznášedlem, když jste letěl z Deluge do Cattanu?”

„Co se stalo? Přesně to, co Gus Lokas a Tu Kai-wan v Player's Inn naplánovali. Při přeletu měla na mém vznášedle vybuchnout bomba, ale mělo to vypadat jako nehoda. Jak se vám podařilo mě z toho dostat?“

„Byla to náhoda, Eylersi Měl jste z pekla štěstí. Když jste ale věděl, že se na vás chystá atentát, proč jste vznášedlo před odletem neprohlédl?“

„To vite, že jsem to udělal! Když jsem ale odlétal zpátky z Deluge do Cattanu, tak jsem se nepodíval. Už chápete, kde mi tam tu bombu asi dali!“

Dhark neřekl ani slovo, protože to dobře věděl.

„Bohužel ti mizerové vědí, že jim plán nevyšel. To je opravdu škoda...“ tiše povzdechl Eylers.

„Vy Lokase a Tu Kai-wana nezatknete?“ zeptal se ho udiveně Dhark.

„Ještě ne. Nejedou v tom sami. Určitě se s nimi spolčil Ben Forgett. A možná i Matt Brown. Ale všechno by to nebylo tak riskantní, kdybyste vzal rozum do hrsti a...“

„Kdy se konečně rozloučíte s myšlenkou nasadit na mě ochranu, Eylersi?“ „A jak vám mám jinak zaručit, že zůstanete naživu?“

„To je vaše starost. Ale jedno bych vám rád řekl: Koukejte co nejrychleji najít těch dvě stě kil plastitu. Abych nemusel mít strach, že se něco stane v jeskyni s POINT OF..“

„Tak vy máte taky strach, Dharku?“

„Abych neměl, když se dozvídám, že i vy se bojíte, že mohou být v jeskyni ničemové, kteří usilují o váš život...“

„Moje osoba není tak důležitá, každý je nahraditelný. Když ale ti šílenci nechají vybuchnout v jeskyni těch dvě stě kil plastitu, pak sice bude hrstka lidí něco vědět o prstencovité lodi, ale nebudou v žádném případě schopni s ní letět. A pak by padesát tisíc osídlenců v Cattanu nemělo nejmenší šanci znovu spatřit Zemi.“

Dřeli jako galejníci, pracovali jako posedlí. Každý se bál okamžiku, ve kterém ztratí opět část svých vědomostí nabytých pomocí mentálních bobulí.

Čobemu začalo najednou něco vrtat v hlavě. Nikomu neřekl ani slovo, odletěl s rychlým člunem do Cattanu a navštívil svého kolegu Vugu v nemocnici. Ten byl nejdřív zmaten, pak zděšen, a nakonec se po důkladné kontrole uklidnil.

„U nás nic nezmizelo! Všechno tu souhlasí na puntík.“

Manu Čobe se obrátil na podpatku a odletěl ke skladům. Jeho podezření, zde vyvolalo údiv. „Pojďte se mnou, Čobe,“ vybídl ho vedoucí skladník.

Sklad byl ve třech podzemních podlažích. Přístup k němu přehrazovaly těžké ocelové dveře s magnetickými zámky. Skladník je otevřel speciálním klíčem.

„Za pár minut budeme vědět víc. Vsadil bych se, že vaše podezření je nepodložené.“

Vedoucí skladník pomocí fólie kontroloval místnost C-14. Zjistil, že chybí 217 ampulí s povzbuzujícími léky! Také u další položky chybělo 451 tabletek!

„To mi stačí,“ zahřměl Manu Čobe. „A teď mi prozradte, kdo se mohl k tomuhle zatracenému jedu dostat? A to hezky rychle. Povězte mi, kdo všechno sem měl přístup!“

Když vedoucí skladník uvedl čtvrté jméno, Čobe pokýval hlavou. „Ten by to mohl klidně udělat. Kdy tu byl naposled?“

„Včera...“ musel přiznat skladník, kterému bylo najednou v chladném sklepení horko.

„Díky! Ještě o tomhle případu uslyšíte!“

Za hodinu byl Manu Čobe opět zpátky v jeskyni. Vyhledal kresliče Svena Narvika, přátelského mladíka, který se dal snadno ovlivnit. Našel ho ve zbrojní centrále Východ. Spolu se čtyřmi inženýry a třemi techniky pracoval právě na konstrukčních výkresech. Muži sotva vzhledli, když Čobe vešel dovnitř,

Afričan držel v ruce fólii a nikdo by na něm nepoznal, jak je rozrušený. Ledabyle se přiloukal k Narvikovi. „Jde vám to od ruky...“ prohlásil a zároveň Narvikovi ukazoval fólii. Když se na ni Narvik podíval, měl co dělat, aby se udržel na nohou. Musil se přidržet rýsovacího prkna.

„Pojďte se mnou, Narviku!“

Inženýři si málem ani nevšimli, když oba odešli z centrály. Na cestě ke komoře vynadal Čobe mladíkovi do zatracených bláznů.

„Víte, doufám, že vás v Cattanu postaví před soud? Nejen proto, že jste ukradl ze skladu ty povzbuzující léky, ale taky proto, že jste je distribuoval. Jak jste vlastně přišel na tenhle ztřeštěný a nebezpečný nápad?“

V očích mladého konstruktéra byl děs. Droga, kterou si předtím vzal, působila opačně.

Čobe na něj vyjel. „Nehrajte si tu na chudinku! Jestli budete nějak trojčit, odtáhnu vás vlastnoručně do Cattanu. Máte ještě jednu nepatrnou šanci, jak z toho vyjít ven s odřeninami... Kdo vás navedl, abyste ukradli ty povzbuzující prostředky? Rekněte mi pravdu.“

„Nikdo. Byl to můj nápad. Když jsem měl v ruce speciální klíč od magnetického zámku, napadlo mě, že bych mohl líp pracovat, kdybych se trochu nadopoval...“

Vstoupili do malé vedlejší prostory, v níž byla v posledních dnech zřízena třetí ubytovna. Čobemu spadl kámen ze srdce, když zjistil, že Narvik rozdal hlavně tabletky. Potřeboval se ovšem dozvědět jména těch, kteří si vpíchli agulaktil.

Sedmnáct lidí netušilo, že se díky téhle jedné injekci mohou stát na droze závislí. „Uvedl jste mi opravdu všechna jména, Narviku? Nezapomněl jste na nikoho? Člověče, říkám vám to ještě jednou: Každý, kdo si vpíchl tuhle nesmyslně vysokou dávku, bude během tří dnů nevyléčitelně závislý, pokud v nejbližších hodinách... Ale tomu vy stejně nerozumíte.“

Takže jenom sedmnáct?“ Narvik polkl nasucho a pak pokývl a řekl ano. „Další nechtěli injekci, byla jim milejší tabletka...“ Čobe byl už na cestě k lodi, když ho něco napadlo. Zpomněl se Narvika zeptat, co si to vlastně vzal. Rychle se vrátila našel plačícího mladíka. V té chvíli si Čobe dal všechno dohromady. Zatřásl Narvikem a křikl na něj: „Tak ty jsi ten osmnáctý, co si vstříkl agulaktil, co? Pojď se mnou!“

Čobe svolal všech sedmnáct svým vifonem k antigravitační šachtě. Předtím ještě zalarmoval Cattan a vyžádal si průzkumný člun. Pak informoval nemocnici. Vega nadával jako špaček, když se dozvěděl, co ho čeká za práci. „Udělejte si silnou kávu, Vego, a buďte obzvlášť milý na vrchní sestru. Do zítřejšího poledne budete mít se svým týmem sakra co dělat!“ Provedli osmnáct mužů ven antigravitační šachtou jako zločince. Ralfu Larsenovi, který je doprovázel, to nedalo, a tak se Čobeho zeptal: „Je jejich stav opravdu tak vážný? Mně připadají naprosto normální.“

„To je na agulaktilu to nejzákladnější. Teď dávejte pozor...“ Čobe popošel k Narvikovi a udeřil ho rukou do zátylku, až to plesklo. Narvik nijak nereagoval, dál klidně rozmlouval s dvěma svými druhy v neštěstí. Čobe se vrátil k Larsenovi. „No, byla to normální reakce? Něco podobného jsem zpozoroval dneska v jeskyni. Tamhle tomu šlachovitému dlouhánovi spadl na nohu těžký předmět. Ani nemrkl!... moment, hned vám to dokážu!“ Přinutil muže, aby si zul pravou botu. Larsenovi se udělalo málem zle, když viděl dva rozdrcené prsty a botu plnou krve.

„No?“ zeptal se ho Čobe.

První důstojník POINT OF zavrtěl bezradně hlavou. „jestli se z toho vylížou, tak jenom díky vám...”

„Jasně, že se z toho dostanou. Všichni'. Znáám Vegu. Udělá všechno proto, aby je sebral hrobníkovi z lopaty, ale nezávidím mu takovou dřinu...”

* * *

Z večerních stínů snášejících se na Deluge se vynořil průzkumný člun s vytaženými trojúhelníkovitými křídly za několik minut přistál. Na osmnáct mužů, kteří se otrávilí povzbuzujícím prostředkem, čekali tři lékaři. Když nastoupil poslední z nich, člun odstartoval a uháněl na Main Island.

„Jo;“ řekl Čobe, „mám ještě jeden dotaz. Jak to, že měl Narvik klíč od skladu?“ Odpověď z Cattanu záhadu rychle rozluštila. Sklad léků byl totiž provizorní.

Ještě před několika dny patřil Sven Narvik k úzkému kruhu lidí, kteří měli na starost konstrukční podklady k vybudování skladu. Pak ho z ničeho nic převedeli na Deluge.

„Rena Dharka to určitě nepotěší, až se dozví o téhle nehodě...“ prohlásil Larsen:

„Musíme mu to říkat?“ zeptal se ho Čobe.

„To samozřejmě nemusíme. Při nejhorším to můžeme svést na částečnou ztrátu paměti...”

Prošli antigravitační šachtou zpátky do jeskyně právě ve chvíli, kdy Ren Dhark vylézal z lodi. Ten okamžitě k sobě gestem povolal Larsena. Čobe se zastavil, ale i jemu vzápětí Dhark pokynul, aby šel k němu.

Nikdo sice nebyl nablízku, ale Dhark mluvil přesto tiše. Pověděl jim o atentátu na Eylerse. „Vypadá to, že je tu někde v jeskyni schováno dvě stě kilo plastitu“. Larsen zamhouřil oči. „To by stačilo vyhodit tuhle jeskyni do povětří třikrát...” „...nebo taky půlku Cattanu!“ uvedl Dhark jiný příklad. „Eyler tvrdí, že mu bombu propašoval do vznášedla někdo tady na Deluge. On totiž věděl, že se na něj něco chystá!”

„Proč Eyler jednoduše nezatkne toho Lokase a Kai-wana?“ zeptal se Čobe pochrnurně.

„Nic by tím nezískal. Domnívá se, že Lokasova banda je mnohem početnější. Jinými slovy: Musíme se připravit, že se někdo pokusí o puč. Nechcete si to vzít na starost, Larsene? Věřím, že pár důvěryhodných lidí dokáže udržet na Deluge pořádek.”

„Vy optimisto!“ vybuchl Larsen. „Udělám ale všechno, abych ten zatracený plastit našel.”

* * *

Muži v jeskyni odvedli v posledních dnech neuvěřitelný výkon. Hromada konstrukčních výkresů a náčrtky rychle rostla a návody k obsluze byly čím dál delší. Jisté bylo, že každý si podržel v paměti jen ty vědomosti z mentálních bobulí, které užíval denně. Výjimku představovali jen dva: Ren Dhark a Arc Doorn. Oni byli jediní, kdo měli docela slušný přehled o POINT OF, protože se zajímali o všechno, co souviselo s lodí. V dlouhých, usilovných rozhovorech se snažili přijít na kloub funkci laserových

děl, ale třeba také chtěli pochopit princip řízení paprsků vyvolávajících antigravitační efekt.

Přesto se Dhark stále zdráhal přezkoušet gigantický pohonný systém lodi. Nebylo to z nedostatku odvahy, ale z obrovské zodpovědnosti. Ren Dhark se pomocí pilulek dozvěděl, jak v centrále spustit SSE, nevěděl ale, na jakém fyzikálním principu pohon pracuje. Mnohokrát změřili řetězec polokulovitých projektorů velikosti fotbalového míče. Všechny plochy byly matematicky naprosto přesně zaměřeny na ohnisko prstence. Ani s jedním projektorem se nedalo pohnout. Paprsky vysílané z ploch do ohniska bylo možno nastavit s přesností zlomku mikromilimetru. Podle toho, co se dozvěděli z mentálních bobulí, nebyly paprsky schopny dostat se za ohnisko. Ale o nějaké pojistce nebyla v informacích vůbec řeč.

Jestliže se všechny paprsky setkaly v ohnisku, byl vyvolán efekt hvězdného sání. Když se složily do vějíře a vytvořily kolem ohniska kruh, pak začal pracovat SSE, subsvětelný efekt.

Ren Dhark zaslechl diskusi tří fyziků o efektu hvězdného sání.

„Spolkl jsem bobuli, která by mí měla tenhle problém objasnit;“ řekl dlouhý, hubený fyzik svým kolegům a zároveň ukázal na štůsek diagramů. „Ohnisko má průměr tak kolem tří metrů. V téhle zóně je jen zářivá energie. Jenom bych rád věděl jaké... Domnívám se, že pole stoprocentního ohniskového účinku měří v průměru tak dvě stě metrů. Stačí bohatě na to, aby se pohnulo celou lodí. Ale jak se dá, k čertu, provést s POINT OF nějaký manévr? Podle ohniskového principu se přece nemůže pohybovat ve dvou protilehlých směrech...”

Pánové, obávám se, že to bude opravdu zázrak, jestli se nám s touhle obří troubou povede odstartovat! Budeme si moci gratulovat, když se nám podaří znovu přistát na Hope. Nebo má snad POINT OF nějaký třetí pohonný systém, který neznáme a díky kterému se s ní dá manévrovat jako s normální kosmickou lodí...?”

V té chvíli ke skupince přistoupil Dhark, který je vpovzdálí poslouchal. „Mys- lím, že bych vás mohl určitých problémů zbavit. Máte s sebou základní nákres POINT OF...? Ach, děkuju. Tady vzniká ohnisko, jehož. energetický průměr ob- náší asi tři metry. Považujeme tenhle nákres za jakousi mapu, kde nahoře je sever, dole jih, vpravo východ a vlevo západ.

A teď předpokládejme, že projektory umístěné mezi severozápadem a severovýchodem vysílají pouze padesátiprocentní energii. Pak v téhle oblasti energetické koule nastane nestabilita. Tenhle výraz nejspíš není zrovna správný, ale v podstatě charakterizuje, co se v ohnisku odehrává.

A tahle nestabilita začne okamžitě působit na POINT OF a ta se vydá příslušným směrem. Můžete mi věřit, že díky systému, který jsem vám teď vysvětlil, dokáže POINT OF provést jakýkoli manévr.”

„Hm,“ řekl vysoký hubený fyzik, „můžete mi objasnit, co si mám představit pod pojmem nestabilita v energetické kouli?”

Ren Dhark se usmál. „Vy jste přece fyzikové, ne já. Možná mi to za pár týdnů nebo měsíců vysvětlíte sami. Byl bych vám-vděčný...”

„A já bych byl zase šťastný...” prohlásil fyzik a lehce se ušklíbl.

* * *

Danu Rikerovi najednou vůbec nevadilo, že musí ležet v posteli. Dokonce to považoval za vynikající, protože ještě nikdy neměl tak fantastickou příležitost pořádně si prohlédnout svou nynější učitelku. Anja Fieldová dodržela slovo a zasvěcovala ho právě do základních matematických pojmů Tajemných. Riker byl mizerný

žák. Zasněně se díval na Anju Fieldovou, která se mu snažila přiblížit novou matematiku. Pozoroval báječný lesk jejích blondatých vlasů a byl pevně přesvědčen, že ještě nikdy neviděl tak rozkošný nosík.

„Vy mě ale vůbec neposloucháte, Rikere!“ Anjin výkřik ho rychle vrátil do skutečnosti. Cítila jeho intenzivní pohledy a nebylo jí tak docela jasné, jestli si je má nebo nemá vykládat jako nestydatost.

Měla prvotřídní postavu, zdůrazněnou navíc tím, že neustále nosila přiléhavý pulovr a těsné kalhoty. Měla ráda tuhle nedbalou eleganci, dokonce jí ani nevadilo, když si ji kolegové dobírali.

Riker se soustředil na něco docela jiného, protože si uvědomil, že musí co nejrychleji pochopit základy matematiky Tajemných, jinak se mu nepoštěstí letět s POINT OF.

Matematičku udivilo, jak rychle začal Riker chápat. Bez závesti musela uznat, že má lepší paměť než ona, a zeptala se ho: „Jak je možné, že to tak rychle zvládáte?“ „Nesmím ztrácet čas, Anjo! Až vylezu z téhle zatracené postele, musím toho o POINT OF vědět tolik co Ren. Takže se toho musím naučit ještě o něco víc, než jen novou matematiku.“

Vtom je vyrušil hukot rychlých člunů, přelétajících nízko nad Cattanem a mířících na přistávací plochu. „Snad nebudu mít návštěvu z Deluge?“ zeptal se Riker. Jeho naděje se ovšem nesplnily. Tři Blesky jen krátce přistály v Cattanu, aby vzaly na palubu tři vědce, a pak zamířily na osmou planetu systému dvojhvězdy Sol-1 a SOL-2.

* * *

Rul Warren ani nehnul brvou, když ho k sobě Ren Dhark přivolał vífonem. Překvapilo ho ale, když v jeho kabině uviděl Arca Doorna, Mika Doranera, Milesae Congollona a Janose Szardaka.

„Warrene, klidně si vytáhněte tu dýmku z kapsy. V příštích hodinách si beztak nezakouříte. Chci vás s Doranerem a Doornem poslat na Metanovou planetu. Každý z vás může samozřejmě odmítnout...“

Ti tři ani nehnuli brvou. Na osmou planetu dvojhvězdné soustavy to bylo rychlým člunem co by kamenem dohodil.

„Oukej,“ prohlásil Mike Doraner, „takže poletíme do Cattanu, naložíme ty tři experty a pofrčíme s nimi na osmou planetu. Jenom jednu otázku: Jsou ti tři vycvičeni v používání kosmických obleků Tajemných, nebo je to máme nejdřív naučit?“

„Jsou vycvičeni.“ Dhark se obrátil na Congollona a Szardaka, kteří v rohu kabiny udržovali spojení s Cattanem. „V Cattanu je všechno připraveno?“ zeptal se jich. „Všechno v pořádku;“ odpověděl druhý důstojník POINT OF Janos Szardak. Mlčenliví piloti letěli spolu s vyplašenými vědci napříč celou soustavou na osmou planetu, na kterou se před měsícem zřítila neznámá vesmírná loď.

Rul Warren a Arc Doorn směřovali k Metanové planetě už podruhé. V myšlenkách se stále vraceli ke krátkému setkání a plazovitými dvounožci. Svým zadumáním mlčením začali Doranera znervózňovat.

„Jste tam vůbec ještě?“ zeptal se rádiem.

„Jasně...“ řekl Rul Warren. „Tak se tak ptám, co asi z té vejčité lodi při těch metanových bouřích a lijácích zůstalo.“

„Nic se s ní nestalo,“ vmísil se do hovoru Doorn. „Kdo umí stavět kosmické lodě, staví je z kovu odolného vůči kyselinám. Ale z těch vážčích hlav toho asi moc nezůstalo, nejspíš je odplavily deště...“

„Jestli je to tak, asi bude náš pobyt na osmé planetě delší, než bylo plánováno," přerušil ho kosmobiolog John Glennard. Tón jeho hlasu se Warrenovi ani v nejmenším nelíbil. „Jak to myslíte?"

„Nevyjádl jsem se snad dost jasně, Warrene?" Ren Dhark mi uložil vyhrabat alespoň jednoho toho plazovitého tvora a podle možností ho prohlédnout."

„Za jak dlouho dorazíme na Metanovou planetu, Doranere?" zeptal se Britenood.

„Za tři hodiny... Moment, hlásí se Cattan!"

V Cattanu jen chtěli vědět, jestli je všechno v pořádku. Doranerovi připadala taková péče nezvyklá, a tak se zeptal: „Co je to s vámi, že máte najednou tolik starostí?"

„Bez komentáře" odpověděli z centrály a přerušili spojení.

„Miku," ohlásil se Doorn, „mám spojení s Deluge. Haló, Deluge! Tady Doorn! Chci mluvit s Renem Dharkem!"

Po nekonečné minutě se na obrazovce ve všech třech Blescích objevil obličej Rena Dharka. Sibiřan se mu stručně zmínil o hlášení z Cattanu. Dhark přikyvoval.

„Musíte okamžitě všichni vystoupit, Doorne! Musíte prohledat všechny vaše Blesky! Našli jsme v nula nula devítce a nula nula jednadvacítce kilové bomby plastitu... Okamžitě vystoupit a výsledek prohlídky sdělit pouze mně!"

Mike Doraner potlačil zaklení. Dovedl si představit, jak jsou teď vědci vyděšení. Nebyli na takovéhle mimořádné události zvyklí. A teď ještě ke všemu možná sedí na plastitu!

„Otevřít průlez!" zavelel jako první svému pasažérovi Rul Warren. „Ještě jednou zkontrolovat lano!" Nemohl si dovolit přihlížet, jak to kosmobiologa žene kamsi do vesmírných dálav,

"Vystoupit! Ale pomalu, nemáme uvnitř už žádné gravitační pole. Odrazte se malíčkem!"

Rul Warren si ani neuvědomoval, že současné dělá totéž Visel ve vesmíru na desetimetrovém laně, a když se podíval stranou, zahlédl kosmobiologa, jak dělá kotrmelce mezi hvězdami a marně se snaží zastavit rotaci, protože kolem sebe divoce máchá pažemi.

Warren přiručkoval ke člunu a jednou rukou zajel pod sedadlo. Bomba mohla být ukrytá jedině tam. Nenašel ovšem nic. Ani pod sedadlem spolucestujícího Ohlásil záporný výsledek Doornovi a Doranerovi.

Ale Arc Doorn ho neposlouchal. Když hrábl pod vedlejší sedadlo, nahmátl něco, co nepatřilo k nouzové výbavě. Okamžitě se zpotil a z čela mu začaly crčet kapky. sevřel v ruce předmět připomínající konzervu.

„Děje se něco?" zeptal se ho Mike Doraner rádiem.

„Co by...," zavrčel Doorn. Na palubě jeho Blesku tedy byla smrt. Stačil jeden jediný nešikovný pohyb a bylo po všem.

„Arcu, u tebe přece jenom něco nehraje..."

Doorn proklínal Doranerovu zvědavost. Já se z něj zblázním, pomyslel si. Ať drží hubu! Vtom se neznámý kontejner pohnul.

„Myslím, že u mě je všechno v pořádku, Miku...; ` lhal Doorn křečovitě.

Vtom sebou trhl, protože předmět zaklíněný pod sedadlem se konečně uvolnil. Doorn zděšeně zavřel oči, a když je opět otevřel, spatřil nálož se třemi dotykovými roznětkami. Nechápal, proč se k němu osud zachoval dosud tak blahovolně.

Levačkou se pevně přidržel člunu, pravačkou vytáhl nálož, a pak mrštil kilogramem plastitu směrem k dvojhvězdě.

Poul Renior zpozoroval, že Doorn něco odhodil, ale netušil co. Než se stačil zeptat, slyšel, jak pilot říká „No tohle! Nacpat pod sedadlo porouchaný konvertorek...”

Když byly průlezy u všech tří člunů opět zaklapnuty, začal pracovat přívod vzduchu a tlak v kabině dosáhl normální hodnoty. Doraner zavelel: „Sejmout přilby!” Hned nato vyslali na Deluge zprávu, že pokračují v letu.

„Všechno je opět oukej!” ukončil Doorn své hlášení. „Opět?” zeptal se Dhark důrazně.

„Jasně. Myslím si, že jedno kilo výbušniny dvojhvězdu do povětří nevyhodí!” Dhark zatajil dech a zbývajících pět mužů v rychlých člunech polilo horko. „Konec!” řekl Arc Doorn. Došel k názoru, že se toho o téhle příhodě na mluvilo už dost.

* * *

Bernd Eylers byl nanejvýš rozrušený. Gus Lokas a Tu Kai-wan zmizeli! Ani Ben Forgett nebyl k nalezení a Matta Browna viděli sousedé naposledy před dvěma hodinami.

Bernd Eylers se znovu spojil s Deluge a oznámil, že už není se svým malým týmem schopen zvládnout situaci. „Už jsem dal přerušit televizní vysílání a nechal jsem ukázat fotky těch čtyř. Kdybych se nebál, že by mohli přistát někde na Deluge, bylo by mi mnohem líp.”

„Vidíte to moc černě,” odpověděl Ren Dhark. Nezapomínejte, že ani jeden z nich nikdy neprošel testerem, takže nemají nejmenší šanci dostat se do jeskyně!”

„Něco jste ale přehédl, Dharku: Nějaký jejich člověk musí už dávno být u vás, To on na vás spáchal atentát a nastražil pár bomb do Blesku!”

Dharkův hlas zněl stejně nevzrušeně jako jindy. „Eylersi, máte jednoznačně zjištěno, že těch dvě sté kilo plastitu bylo vyrobeno skutečně na Main Islandu? Posledně jste si tím tak jistý nebyl.”

„Ben Forgett tuhle výbušninu vyrobil ještě pro Rocca. před pár hodinami jsem o tom získal důkazy...”

Ani tahle zpráva nevyvedla Dharka z klidu. „Dobře, Eylersi, ovšem těch dvě stě kilo nemůže být ani v jeskyni, kde je loď, ani ve štole se zařízeními. Takové množství se přece nevejde do krabice od bot.”

„To ne, ale je docela dobře možné, že ta pekelná věcička je uložena v jeskyni v úkrytu, o kterém by nikdo nepředpokládal, že to úkryt je.”

„No, možná jste nám dal důležitý tip, Eylersi. Ještě se ozvu. Konec.”

Ren Dhark rychle opouštěl svou kabinu v lodi. Prošel unitalovými stěnami a musel ustoupit stranou, aby se vyhnul dvěma antigravitačním plošinám. Nechtě přitom vrazil do Szardaka, který hledal Larsena.

V Szardakově pokerové tváři se nepohnul ani sval, když se doslechl špatné zvěsti. Přejel si rukou po světlých vlasech na spáncích, zavrtil hlavou, upustil cigaretu a rozšlápl ji.

„Na čtyři posádky se můžeme plně spolehnout. To ale nemůžu tvrdit o ostatních, co tu pracují. Nebo jste snad jiného názoru, Dharku?”

„To ne, ale pokouším se zjistit, jaký má někdo z našich lidí motiv poslat nás na smrt...”

„To bude těžké zjistit. Zalarmuju posádky a nechám je hledat všude tam, kde se vlastně nedá nic schovat. Ale rnoc v to nedoufám. Nicméně se budu na prohlídce podílet osobně”

Ren Dhark se za ním díval, když Szardak odcházel. Mimoděk pohlédl na mohutný trup prstencovité lodi, jejíž povrch se modrofialově leskl.

* * *

Ještě nikdy se Arcu Doornovi neletělo Bleskem tak špatně, jako teď na osmou planetu. Příhoda s náloží ho nezneklidnila nadlouho. Nerozčiloval ho ani fakt, že jeho spolucestující je žvanil. Svým zarputilým mlčením ho po chvíli přiměl, aby držel zobák. Nevěděl, z čeho pramení jeho rozladění. Měl jediné přání, a to co nejrychleji se vrátit na Deluge. Tam snad je všechno v pořádku! Nebo přece jenom ne?

V temnotě vesmíru se před nimi jako nepatrná tečka vynořila osmá planeta. Je- ji skalnaté jádro bylo pokryto hustou vrstvou plynu, kterou čluny po chvíli automatického brzdění prolétly.

O opláštění Blesků začaly pleskat první dešťové kapky. Autopilot směřoval čluny přesně podle souřadnic místa dopadu vejčité lodi, které měl uloženy v paměti.

Obrazovky nad hlavami posádek ukazovaly, jak se kolem člunů trhá metanová břečka. Dole pod nimi se objevilo táhlé, holé a bezútěšné údolí.

„Jsme na místě," řekl Rul Warren. „Za pár sekund dosedneme."

Arc Doorn poslouchal jeho slova jen napůl. Hlavu měl odvrácenou a ani nevnímal, že ho začínají bolet obratle. Hledal vrak. A nemohl ho najít! Nebylo po něm ani památky! Vzápětí zavolal Warrenovi: „Nejsme na špatném místě? Vidíte trosky lodi?"

„Právě jsem se vás chtěl zeptat, Doorne. Moment, zkontroluju souřadnice. To by bylo nadělení, kdyby autopilotu selhala paměť..."

Warren se v myšlenkách soustředil na daný problém a zároveň upřeně sledoval dva přístroje, které udávaly pouze dvojí digitální hodnotu: kladnou a zápornou. Nyní oba dva ukázaly kladnou. „Kontrola souřadnic provedena," oznámil Warren. „Přistáli jsme v místě dopadu..."

„Připravte se k výstupu!" přikázal rádiem Doraner. „Musíte vystihnout chvíli, kdy liják na chvíli přestane."

Měli štěstí, déšť metanu po několika minutách ustal. Jako na povel se z člunů vyhrnulo šest postav v kosmických skafandrech.

John Glennard uskočil zděšeně stranou, když zjistil, že vězí po kolena v nějaké louži. Arc už měl na rtech kousavou poznámku, ale vzápětí si uvědomil, že doktorovi chybí jakákoliv zkušenost, a tak řekl: „V obleku Tajemných se vám nohy nenamočí a na téhle příšerné planetě je zbytečné vyhýbat se loužím. Jen počkejte, až zase spustí liják a začnou zuřit orkány..."

Warren se oddělil od skupinky a popošel k šedavé skále. Měl pocit, že ji poznává. Právě o ni se roztříštila vejčitá loď. Ale v okolí nenašel ani stopu po troskách. Půda byla holá a mokrá.

Právě se chtěl vysílačkou spojit s Doornem, když ho nečekaně zasáhl první porыв orkánu. Reagoval přesně tak, jak se to při svém prvním pobytu na téhle planetě naučil. Skočil za nejbližší skálu a křikl na ostatní: „Kryjte se! K zemi!" K orkánu se přidal liják. Těžké šedé mraky se táhly těsně nad zemí a spouštěly na ni pro- vazce jedovaté břečky.

Nečas přešel stejně rychle, jako přišel. Muži využili krátké přestávky. Utvořili půlkruh a zapnuli svoje příruční reflektory na maximum. Žádné trosky zřícené lodi v údolí nebyly.

„Přistáli jsme na nesprávném místě!" prohlásil Arc Doorn a rozhlédl se.

V uhánějících mracích se cosi vznášelo. Vypadalo to jako jakési šedobílé kapky. Byly asi dva metry dlouhé a v nejširším místě měřily půl metru.

Vtom se kapky vyloupily z roztrhaných mraků a přiblížily se. Vpředu měly jako dlaň velkou zářivou skvrnu. Kdyby se člověk na tenhle zelený jas díval zblízka, určitě by ho oslepil. Arca Doorna však neoslepil, protože ho poryv orkánu srazil k letni. Zařval bolestí. Měl pocit, jako kdyby se z něčeho probudil. Pak znovu spatřil v mracích ty kapky. Kapky? Mohou být kapky dva metry dlouhé? S oslnivě svítící zelenou skvrnou?

V tom Sibiřan zpozoroval, že se jeho vůle a myšlenek chce zmocnit jakási temná síla. Jako kdyby se na něj hrnula ze všech stran. Vytáhl těžký amfijský paprskomet, nejnebezpečnější zbraň, jakou kdy amfiové vyvinuli.

Neviditelná moc jakoby ho chtěla přinutit, aby zbraň odhodil. Slyšel se, jak řve: „Ne! A ještě jednou ne!“ Při druhém ne zmáčkl spoušť. Ostrý paprsek prosvítl kolem kapek. Kolik jich bylo? Deset? Dvanáct? Sedmáct? Ne, jedenadvacet!

Rázem stál Doorn na nohou a snažil se vzdorovat síle orkánu. Pevně svíral v ruce amfijský paprskomet. První zásah a jedna kapka se rozplynula v zeleném plameni. Pak další, a třetí a čtvrtá!

V té chvíli se Doornovi dostalo palebné podpory zprava. Rul Warren střílel alespoň svým paralyzátorem. Netrvalo dlouho a oba odolávali hrůznému otoku neviditelných neznámých tak, že stříleli současně na jeden cíl! Warren nejdřív kapku ochromil svým paralyzátorem a Doorn ji zničil amfijským paprskometem.

„Ještě tři, Rule!“ zařval po chvíli Arc Doorn jako berserk. A pak už nebylo ani tajemných kapek, ani sugetivní moci, která si chtěla lidi podrobit

„Tamhle vzadu, Doorne!“ zaječel Warren. Z opačného směru se k nim řítily po stovkách další kapky. Proti orkánu! Ostře zelený jas jejich přídí byl hrůzyplný. „Mizíme!“ zařval Doorn. „Slyšíte mě? Musíme odstartovat, jinak je po nás!“ Rozběhli se ke svým Bleskům. Průlezy se rychle otevřely. Muži sebou hodili na sedadla a přepážky průlezů zapadly do trupů. A pak zapnuli SSE!

„Zvedáme se!“ ohlásili všichni skoro současně. „Svatá mléčná dráho,“ zasténal Mike Doraner, který si ještě ani nestačil úplně uvědomit, co se vlastně stalo, „proč už zase startujeme?“

Arc Doorn nemohl za žádnou cenu pochopit, že existují bytosti schopné žít v metanové atmosféře. V duchu ještě Jednou viděl, jak kapky uhánějí proti orkánu, a mimoděk zavřel na chvíli oči, jako by nechtěl, aby ho oslnil jejich jas.

Na rozdíl od ostatních. Sibiřan prožil událost ve všech jejích fázích a věděl, jak by si ji měl vykládat. Také jeho zasáhl sugestivní vliv kapek, neovládl ho ovšem natolik jako jeho druhy. Doorn se ještě jednou otrásl, když si vzpomněl, jak ho na osmé planetě zaplavil strach, který mu málem znemožnil jednat, když si uvědomil, jakému obrovskému vlivu neznámé vůle musel odolávat.

„To bylo opravdu na poslední chvíli...,“ zamumlal a zkontroloval přístroje. Vzduchová čerpadla vysála zbytky metanu, takže ovzduší ve člunu znova odpovídalo pozemským podmínkám. Přilbovými pojítky řekl Renoirovi: „Můžete si odklopit tu helmu, je to pohodlnější...“

Za několik minut se objevil na obrazovce černý vesmír s milióny svých hvězd. Dvojhvězda se blýskala jako tygří oči.

„Budu rád, až budeme zase na Hope; ` řekl Rul Warren. „Nikdy mě ani ve snu nenapadlo, že můžu na nějaké planetě zažít něco tak hrozného.“

* * *

Doorna, Warrena a Doranera velmi udivilo, že jejich zpráva o osmé planetě nevyvolala žádnou senzac. Nikdo se nevyptával, proč se tak nečekaně vrátili z výpravy.

„Plastit...“ prohlásil Arc Doorn, když s Dharkem vyšli z jeho kabiny a vydali se ke komoře. Svou poznámkou uhodil hřebíček na hlavičku. Dvě stě kilogramů plastitu představovalo pro několik stovek lidí velkou hrozbu a začalo pomalu, ale jistě ochromovat život v jeskyni.

Jako většina lidí ani Anja Fieldová neměla do té události nejmenší tušení, co to plastit vůbec je. Když se na to zeptala Rikera, objasnil jí to. „Plastit je ta nejsprostší konvenční trhavina. Ne ovšem proto, že je stokrát účinnější než jiné vý-

bušniny, ale protože tahle pekelná věcicka dokáže kdykoli a kdekoli explodovat bez sebemenšího vnějšího impulsu. Jenom šílence může napadnout dát dvě stě kilo

plastitu na jedno místo. Plastit dosud odolával jakýmkoli pokusům ho nějak zabezpečit. Proto se od jeho výroby hezky rychle upustilo. Pro plastové formíře prý je hračka vyrobit místo plastu plastit. A teď se zdá, že těch dvě stě kilo je uloženo někde v jeskyni...”

„To by ale mohlo loď...“ řekla Anja Fieldová, která seděla u Rikerova lůžka a hrála si s fóliemi.

Přerušil ji: „To asi ne - ale tohle množství bohatě stačí na to, aby v okolí zničilo všechno živé “

„Nechápu, že se všude najdou lidi, kteří se snaží dosáhnout svého cíle zločinnými prostředky...”

„Taková se najdou vždycky, Anjo. Na tom my dva nic nezměníme,“ řekl Riker. „Ale neskončili jsme posledně u Isarnových rovin?“

Neuvědomovala si, že se na něj ohromeně dívá. Minulou hodinu se o Isarnových rovinách vůbec nezmiňovali.

Dan Riker odložil hromádku fólií stranou. Jeho stav se v posledních dnech výrazně zlepšil. Všiml si, že mu svaly na pažích a na nohou sílí. Klidová terapie, kterou mu naordinoval doktor Vega, přinášela dobré výsledky.

Několik fólií vyklouzlo Rikerovi z ruky a spadlo na zem. Anja Fieldová je zvedla a podívala se na ně.

„Palebná centrála, úsek 567c...“ četla „Tohle vy studujete ještě mimo matematiku, Dane?“

„Ano...” odpověděl a šibalsky se na ni zasmál. „Ale jste přece ještě nemocný. “

„Ne ale na hlavu, Anjo! Doufám, že mi to dosvědčíte, jestli to bude potřeba. Zapomněla jste už, co jsem vám řekl, když jsme začali s doučováním? Až budu smět znovu vstát, musím toho vědět o POINT OF tolik co Ren. A já to už dokážu, na to se spolehněte!... A teď sem. s těmi Isarnovými rovinami!”

Anja Fieldová se zarazila, když odcházela z Rikerova domku a na protější straně zahlédla zaparkované vznášedlo Bernda Eyerse. Zdálo se, že na ni čekal. „Na. stupte si, Anjo!“ vybídl ji.

Tázavě se na něj podívala, když nastartoval a vzlétl. Pak přepnul na autopilota a obrátil se k ní. „Hovořit o důležitých věcech si troufnu jenom ve vznášedle. Určitě jste si všimla, že jsem čekal na vás. Ne bez důvodu. Už půl hodiny vím, že Dan Riker je ve stejném nebezpečí jako Ren Dhark. Dva moji lidé to vyčenichali ve městě. Potom budu Dana o našem rozhovoru informovat...”

V té chvíli se z ní stala opět netýkavá, útočná Anja Fieldová. Cítila, že ji Bernd Eyers nutí do role, kterou nebyla ochotna přijmout.

„Co má znamenat ta poslední věta? Chcete mi snad zakázat, abych ho učila matematiku Tajemných?“

„Nechci, abyste mě špatně chápala, Anjo...“ „Jmenuji se Fieldová!“

Bernd Eylers v duchu zaklel. Čekal, že to přesně takhle dopadne. Znal Anju až příliš dobře.

„Nemůžeme si dovolit, abychom ještě přišli o naši šéfmatematičku, Fieldová! Vyjádřil jsem se, doufám, dost jasně!“

Anja ohrnula rty. „Takže vy nejste schopni se svými lidmi ochránit ani Dharka, ani Rikera?“

„Přesně tak! A Dhark to ví, informoval jsem ho!“

„Děkuji, že jste byl té dobroty a informoval také mě,“ řekla jízlivě. „Vezměte prosím na vědomí, že odtud si беру na starost bezpečí Dana Rikera já. A je mi fuk, jestli se vám to líbí, nebo ne!“

„Cože..?“ Eylers měl dojem, že se přeslechl.

„Žádně cože!“ vyštěkla na něj. „Nastěhuju se k němu a je mi fuk, co tomu lidi řeknou. Budu chránit nemocného muže, který je upoutaný na lůžko. A teď mě vysaďte u mého domu!“

* * *

Zatímco na Main Islandu byl čas žnít, třebaže podle pozemského kalendáře byl le den, život v jeskyni pokračoval jako obvykle. Výbušninu i přes intenzivní pátrání nenašli. Všichni měli strach, přestože bylo prakticky vyloučeno, že by tu někde byla ukryta. Na POINT OF zkoušeli jeden agregát za druhým, ale Ren Dhark se nadále zdráhal zapnout hlavní pohon, protože v lodi ještě nebyly zabudovány všechny stroje. Čekaly je ještě týdny těžké práce.

Arc Doorn, kterého bylo možno najít ve velitelské centrále stejně často jako v prostorách pohonného systému, přecházel chvíli na galérii od jedné přístrojové desky ke druhé. Už mnohokrát v rozhovoru s Larsenem, Szardakem a Dharkem upozorňoval na složitost řídicího zařízení. Dneska mu vrtalo hlavou ještě víc než jindy. Něco mu říkalo, že ne všechno patří k supertechnice Tajemných.

Dorazil k němu Miles Congollon. Ve strojovně si tři technici nevěděli rady s agregátem 29. Pro zjednodušení si všechny agregáty očíslovali. Ale co se pod jejich neprostupnými opláštěními skrývá, nikdo nevěděl!

Strojovna se nacházela na, opačné straně POINT OF. Congollon a Doorn použili metodu objevenou Anjou Fieldovou a vzápětí se ocitli před gigantickým hlavním agregátem. Agregát 29 se vzpíral jakékoli provozní zkoušce. Inženýři a technici se už víc než čtyřicet hodin snažili najít závadu. Devětadvacítka se vždycky při zapnutí okamžitěablokovala a přestala produkovat vlastní energii.

Doorn vylezl na modrofialové opláštění, vklouzl za zařízení a vmáčkl se mezi stěnu a plášť. Tam objevil závadu v chybném zapojení kontaktů na vedlejší stroj. Nebylo divu, že okamžitě docházelo k blokadě.

„Ale devětadvacítka byla instalována už předtím, my jsme ji nezabudovávali!“ bránil se jeden z techniků.

„To je teď jedno,“ usoudil Doorn. „Pokusíme se ji posadit na správné místo pomocí antigravitační plošiny...“ Sibiřan si zastrčil ruce do kapes, a aniž věnoval Congollonovi jediný pohled, vracel se do velitelské centrály.

* * *

Dan Riker si myslel, že se mu to jen zdá! Musel se třikrát podívat, než pochopil, že to není halucinace. Anja Fieldová na sobě neměla ani pulovr, ani kalhoty, ale rozkošnou blůzku a sportovní sukni! A navíc k jeho úžasu prohlásila, že se o něj chce starat!

Dan protestoval, ale ne zas příliš energicky. Představa, že mu bude hezká mate-matička nablízku a že ho bude chránit, se mu docela zalíbila. Když ale chtěl baga-telizovat Eylerovy obavy, Anja ho rázně zarazila.

* * *

Bernd Eyler a jeho deset mužů nebyli daleko od fyzického zhroucení. Už potřetí se Eyler ohlásil u doktora Vegy. Mladý lékař se na něj ledově podíval. „Snad už zase nepřicházíte kvůli...?“

„Ještě příští dva dny musím být ve formě, doktore. Píchněte mi to stimulans.“ „Nejradši bych vám dal pořádné sedativum, abyste byl aspoň tři dny v Morfeově náručí! Už nic nedostanete! Mám vám ukázat ty trosky, které mi poslali z Deluge?“

Co jen o vlasek unikli nenávratné závislosti? Jestli už nemůžete, tak se vyspěte....“

Eyler sebral poslední síly a udeřil pěstí do stolu. Shodil přitom hromádku fólií „Takhle může mluvit jenom naprostý blázen, doktore! Co na tom, že chci pnu? S tím pahýlem místo levačky jsem stejně mrzák. Ale jestli Dhark a Riker a všichni v jeskyni...“

Vega vstal „To už jsem slyšel tolikrát, že tomu nevěřím...“

„A já jsem si snad všechny ty bomby v Blescích, v jeskyni a ve svém vznášedle vycucal z prstu, co?“

Vega špatně odhadl rychlost Eylerovy reakce. Než stačil vytáhnout pravačku z kapsy svého sterilního pláště a namířit na něj injekční pistolí, Eyler udeřil. Injekční pistole spadla na podlahu a Eyler výhrůžně řekl: „Až bude po všem, bude- te mi muset něco vysvětlit, doktoru! Buďte rád, že už nemám sílu na druhou ránu, jinak ležíte tam co ta stříkačka...“

Vzápětí vyrazil z místnosti a práskl za sebou dveřmi.

„Zdá se, že mě teď moc v lase nemá“ zamumlal Vega, „přitom jsem to s ním myslel dobře. To pozná, až se zhroutí a probudí se u nás ve špitále...“ V tomhle případě ovšem byla jeho diagnóza chybná!

* * *

Yale Morove, muž s nevrlou tváří, sebou trhl, když najednou před sebou v kanceláři spatřil Eylerse. Vyndal si dýmku z úst a roztřesenou rukou ji odložil do popelníku. Eyler si sedl a z jeho očí šlehal blesky,

„Morove, vy jste býval formíř plastu, že jo? Při přistání GALAXY vás něco praštilo přes hlavu a od té doby jste svoje umění zapomněl-nemám pravdu?“ „Proč se ptáte, když to víte?“ zeptal se ho kousavě Morove.

„Chtěl jsem se jenom přesvědčit, jestli zůstanete u svých lží! Vás nic nepraštilo přes hlavu! Mám na to svědky. Umíte formovat plast stejně dobře jako předtím! To vy, a ne Ben Forgett jste vyrobil pro Rocca těch dvě stě kilo plastitu. Vy jediný jste měl přístup do podniku ve dne v noci. Máte ještě šanci uniknout doživotní deportaci. Kde je schovaná ta pekelná výbušnina?“

Bernd Eylers se ani ve snu neodvážil doufat, že se Morove složí hned po prvním úderu. Teď ale viděl, jak celý popelavý křečovitě přikyvuje. „Eylersi, chci se doznat, já..“

Vtom najednou jeho pravačka vystřelila vzhůru a namířila na Eylerse paprskomet. Bernd však jen lehce nadzvihl pahýl své levě paže a plynová pistole zasáhla Morovův obličej naplno.

Eylers se rozhlížel po kanceláři. Patřilo to k jeho práci, hledat ukryté věci. Mezi listy nějakého manuálu našel tenkou nažloutlou destičku, na další dvoustránce druhou a pak ještě třetí. Přičichl k nim. Kousek odlomil a opatrně ochutnal. „Fujtajfl, vždyť je to halon!“ vykřikl.

Halon nebyla žádná droga, přesto se jeho přechovávání na Hope přísně trestalo. Vyvolával totiž ty nejnádhernější sny, ve kterých se zjevovaly nepopsatelné symfonie barev a neplatil zákon gravitace. Navíc halon způsoboval agresivitu,

Eylers držel destičky halonu v ruce a nevěděl prostě, jak dál. Musím počkat, až se Morove vzbudí, pomyslel si!

Když mu pak po hodině destičky ukázal, Morove přikývl jako člověk, kterému je všechno jedno. „Ben Forgett věděl o tom, že беру halon. řekl o tom Lokasovi, a pak mi najednou zmizela celá zásoba. Lokas mě začal vydírat. Buď pro Rocca" vyrobím plastit a dostanu halon zpátky, nebo když odmítne, tak že mě udá. A tak jsem udělal dvě stě deset kilo plastitu!"

* * *

Anja Fieldová nakoukla do pokoje a zjistila, že Dan Riker spí V té chvíli došla k rozhodnutí, že generální úklid všech místností tohoto moderního domku je mnohem důležitější než výuka matematiky Tajemných. Vzápětí pospíchala do sklepa, aby se podívala po čisticích prostředcích. Mnoho tam toho nebylo, chyběl především vysavač a vytírací automat. Když vstoupila do vedlejší komůrky, vyvalila z ničeho nic oči.

V rohu hned za dveřmi stála na podlaze nějaká konzerva. Člověk by ji mohl považovat za pravou, kdyby nahoře neměla takový divný nástavec zvící čtverečního palce. Anje nemusel nikdo vykládat, k čemu takováhle hračka slouží.

Jiskrová roznětka, pomyslela si a vzápětí začala jednat. Opatrně vyšla s bombou nahoru a vynesla ji ven. Přinutila se nemyslet na to, že se ten pekelný strojek dá každou chvíli odpálit na dálku. Na ulici viděla muže, ženy i děti. Ale za domem byl nezastavěný terén.

Neutíkala. Nešla o nic rychleji než jindy. Za žádných okolností nechtěla být nápadná a vyvolat mezi kolonisty paniku.

Pak položila bombu jemně do asi třicet centimetrů hluboké jamky.

Nato se rozběhla zpátky k Rikerovu domku. Seběhla do sklepa, popadla brašničku s náradím a zase vyběhla po schodech nahoru. Nemyslela na to, že znovu riskuje. Měla jediný úkol, zneškodnit tu bombu.

Poklekla, vybrala z brašny klíč a nasadila ho na přesuvnou matici. V druhé ruce sevřela těleso bomby a pomalu vyšroubovala roznětku. Ruce se jí ani netřáslly. Pak odložila klíč a konečně vytáhla roznětku ven. Ani se za ní nepodívala, když ji velkým obloukem odhodila.

Pak vzala zneškodněnou bombu do ruky, vstala a vydala se za domky k Eylersově kanceláři. Jeden jeho člověk jí řekl, že Eylers tu není, ale ona z vedlejší místnosti zaslechla jeho hlas. V nepřetržitém výslechu doloval Eylers z Morova všechno, co věděl.

„No tak co je...?“ Takhle nevrleho ještě Eylerse nezažila. Pověděla mu, co našla v Rikerově domě a co s tím udělala.

Eylers zbledl „Počkejte chvíli!“ řekl a zmizel ve vedlejší místnosti. Z chvíle byla málem celá věčnost a Anja začala být netrpělivá. Najednou slyšela, jak Eylers vykřikl: „A to vám mám věřit?“

Ozval se mumlavý hlas toho druhého. Vtom se Eylers vyřítil ven a vychrlil jména pěti svých lidí. „Honem, k amfijským konvertorovým stanicím. Těch dvě stě kilo je schováno hned vedle konvertorů!“

Vzápětí se zvedla dvě vznášedla a hnala se na plný výkon ke stanicím. Eylers si přešel rukou po čele, jako kdyby právě procítl z tíživého snu. „Ještě chvílku, Anjo...“ řekl, a ona ani v nejmenším nebyla proti, že jí řekl křestním jménem.

Eylers znovu zmizel ve vyšetřovně. Anja čekala. Byla v Eylersově centrále poprvé. Menší už snad služebna ani nemohla být.

Kromě ní seděl v místnosti ještě jeden mladík, obsluhující vifon se šesti obrazovkami. Vtom se jedna rozsvítila, ale zvuk tentokrát předběhl světlo.

Ohlásil se jeden z pěctice vyslané ke konvertorovým stanicím, Našli plastit a ptali se, co s tím mají dělat.

Než se mladík nadál, Anja jim začala vydávat rozkazy sama.

„Vyvezte tu ďábelskou věc na volné moře a tam to vyhodte!“ Anja Fieldová nebyla jen tak někdo. Spousta lidí z Cattanu dobře znala bývalou šéfmatematičku z GALAXY, a tak ji muži poslechli.

V té chvíli se dovnitř opět vřítíl Bernd Eylers. „Spojte se s Deluge, ale rychle, Anjo...!“

Na Deluge zavládl pravý zmatek! Na vifonové frekvenci, kterou si Ren Dhark vyhradil pro sebe, se stále ozývalo volání nejvyššího stupně naléhavosti z Cattanu. Slyšela je spousta lidí v jeskyni. Většina si myslela, že je Dhark přijal, ale několik mužů - mezi nimi i Arc Doorn - zpozorovalo.

Doorn podezřívavě sledoval svůj vifon, ve kterém se neustále ozývala Anjina výzva: „Okamžitě se ohlaste, Rene Dharku, okamžitě se ohlaste!“

Doorn bleskově přepnul svůj vifon na Dharkovu frekvenci. V té chvíli musela

Anja Fieldová vidět jeho obličej na obrazovce.

Oč jde? Taky nechápu, proč se Ren nehlásí...

„Jde o něj, Doorne! Gus Lokas a Ben Forgett musejí být už hezkých pár dní v jeskyni! Ano, celá ta banda má devět lidí. Dhark má být odstraněn v antigravitační šachtě paprskometem! Bože můj, proč se nehlásí?“

Sibiřan se rozhodl ve zlomku vteřiny. „Zůstávám na frekvenci! Pokusím se Dharka najít...“ Vzápětí zmáčkl malé tlačítko. Poplach nejvyššího stupně pro všechny! Každý, kdo měl u sebe vifon, musel přepnout okamžitě na příjem.

„Hledám Rena Dharka! Kde je Ren Dhark? Odpovězte mi na jeho frekvenci! Veškerý jiný rádiový provoz okamžitě zrušit!“ Arc Doorn mluvil jako automat. Na Dharkově frekvenci bylo stále ticho. Nikdo nebyl schopen říct, kde se zdržoval. On ale někde v jeskyni musel být! Jiná možnost přece neexistovala...

Vtom se Doornovi rozsvítilo. Před hodinou zaregistroval útržky hovoru mezi Renem Dharkem a Janosem Szardakem. Netýkalo se to náhodou měření u antigravitační šachty, představující jediný možný přístup do jeskyně?

Jestli se Ren Dhark nachází v antigravitačním poli, není divu, že neslyší naléhavý signál! Arc Doorn znovu oznámil všem: „Pozor, vchod do antigravitační šachty! Nebyl

Ren Dhark v uplynulé hodině spatřen někde v okolí? Odpovězte!" A stal se zázrak! Ozval se muž, kterého Doorn neznal.

„Tady Mysers, vchod do antigravitační šachty! Ren Dhark ještě s několika experty prováděl před chvílíčkou měření u antigravitační šachty: Experti pak vylezli ven. Krátce nato-asi po pěti minutách...”

Arc Doorn ztratil trpělivost a ostře zarazil příval Mysersových slov. „Kdy vyjel Ren Dhark ven? Kdy přesně? Víc nechci vědět!”

„Před necelou půlminutou a za ním vstoupili do šachty ještě dva muži...” Doorn pokročil, soustředil své myšlenky na velitelskou centrálu: Během deseti vteřin byl tam. Vrhel se na pilotní sedadlo. Nezajímalo ho, že mu chtěl ochromený Ralf Larsen něco říct, a začal nastavovat otočné antény, což byly téměř neviditelné spirály zabudované do opláštěné lodi.

„Později...!” seřval prvntbo důstojníka POINT OF a levým loktem ho prudce odstrčil.

Tři antény byly nastaveny. V lodi se zapnulo okamžitě šest zdrojů energie a ozvalo se bzučení. Doornovy ruce poletovaly po spínačích, když se vedle něj opět objevil Larsen.

„Krucinál, nechte mě...!” Sibiřanův hlas přeskakoval vzrušením. Larsen se na něj zděšeně díval.

Po chvíli Doorn dosáhl, čeho chtěl. Věděl, že Dhark ovládá Morseovu abecedu. Přes tři antény teď POINT OF vysílala v rytmu morseovky jeden gravitační impuls za druhým. Krátká, dlouhá, dlouhá, krátká...! Pomocí gravitačních impulsů posílal Arc Doorn svou Jobovu zvěst Renu Dharkovi!

Dhark byl v šachtě už osmnáct nebo devatenáct vteřin. Za normálních okolností by mělo trvat ještě dobrou minutu, než se dostane ven.

Sibiřan měl zpocené čelo a stále vysílal své impulsy. Uplynula minuta. Pak ještě jedna a další. Arc Doorn hltal očima vífon nastavený na Dharkovu frekvenci. Vtom vyskočil ze sedadla. Ozval se signál. Mluvil Ren Dhark. Zeptal se ho na něco a Arc Doorn mu s rozzářenýma očima řekl: „Nevěděl jsem, jakým jiným způsobem bych vám měl dát zprávu...”

Na příjmu bylo chvíli ticho a pak se ozvalo povzdechnutí „Porozuměl jsem jen poslední částí té morseové zprávy, Doorne. Ale to mi stačilo. Povedlo se mi oba zneškodnit svým paralyzátorem. Jo, jsou to Gus Lokas a Ben Forgett. Měli na sobě fantasticky věrné plastové masky.. :’

„Svatá Mléčná dráho!” vpadl mu do řeči Arc Doorn, „já jsem dočista zapomněl na Anju Fieldovou. Dharku, dopovíte mi to potom, nejdřív jí musím brnknout, že jste naživu!”